

POLIGRAF

OVO SAM JA, A OVO SU ONI

UVOD

Nakon nekoliko godina dvoumljenja da li da napišem knjigu, jedan članak u lokalnim šabačkim novinama koji se odnosi na nepravdu učinjenu običnome čoveku koga ne poznajem poslužio mi je kao inicijalna kapisla. U pitanju je slučaj povrede na radu koja je zahvaljujući nestručnosti i nemaru lekara u šabačkoj bolnici rezultirala amputaciju ruke. Imajući u vidu da su kod nas u Srbiji sve institucije sistema neobazrive prema običnome čoveku iako ih on finansira kroz razne državne namete, snoseći pri tome troškove mnogobrojnih preljuba i raznih drugih seksualnih bahanalija koje se dešavaju u istima, oštećeni se odlučio da krene peške do Beograda sa ciljem da svoj problem iznese

predsedniku Republike Srbije Aleksandru Vučiću. Njegova odluka je rezultirala posetu dvojice šabackih policajaca koji su dobili zadatak da ga odgovore od namere. Gospodo policajci, takva i slična naredjenja se odbijaju, a Vi koji ste ih prihvatili zapitajte se kakvi ste ljudi i policajci, a zatim isto ovo pitanje postavite Vašim nadredjenima. Vaše je da pomažete sprovodeći zakon bez izuzetka a ne da odmažete i zataškavate. Članak sam pročitao uveče pred spavanje i zbog istog gotovo cele noći nisam ni spavao. Prevrtao sam se po krevetu da bih na kraju dobar deo noći proveo gledajući u plafon. Osećao sam neku vrstu ošamućenosti, neverice, čak i ljutnje na samoga sebe. Kroz glavu mi je prošao ceo dotadasnji život i tada sam rešio da taj život pretvorim u knjigu bez obzira na posledice kojih će verovatno biti. Tako se od sopstvene krivice brane oni koji su gori od mene, naročito ako uspeju sopstvenu krivicu prikriti tuđom nebirajući sredstva i načine pomoću kojih će neko drugi biti predstavljen kao krivac. Kao na globalnoj političkoj sceni u

situaciji kada neko postane pretnja po političara koji je uticajniji od njega te mu se nameštaju razne afere i skandali od kojih ga određeni vremenski period, slikovito govoreći, ne može oprati niti jedan od velikih svetskih vodotokova. Neretko, nameštaju se i izvršenja krivičnih dela. Poseban motiv mi je dalo ranije upozorenje da ću ukoliko budem pisao knjigu proći kao Slavko Ćuruvija. Za one koji ne znaju ili iz određenih razloga ne smeju da znaju, Slavko Ćuruvija je novinar koji je ubijen 1999. Godine zbog pisanja koja su okarakterisana kao antirežimska. Predočeno mi je, ukoliko budem imao dete, da će i mome detetu uraditi sve ono što su uradili meni, čak i da će mi uzeti dete. Znam da postoje čovekolika bića koja su spremna da urade nešto takvo. Obećali su da će mi namestiti brak sa ženom kojoj će neko od njih napraviti dete, dok ću ga ja odgajati misleći da je moje. Da ne zaboravim, unapred znaju da će moja žena, ukoliko posle svega ostanem živ i odlučim da se oženim morati da ide na vantelesnu oplodnju. Na kraju mi je rečeno da

bi bilo najbolje da odem iz Srbije ali da ćutim o svemu što mi se dešavalo. Ne idem ja nigde. Ostajem da ih podsećam da sve ovo što su uradili meni urade onima koji su uništili ovu moju državu i ovaj moj narod. Kao opcija pominje se i tužba protiv mene zbog pojedinosti koje ću napisati. Gospodo, iako ovu titulu možete poneti jedino u naučno fantastičnom filmu, unapred vam čestitam na pravnoj pobedi koju ćete ostvariti u sudskom procesu protiv mene. Na žalost po čovečanstvo vi posedujete novac i ugled a poznato je da za novac advokati zastupaju najveći ološ a sudije ga oslobadjaju krivice ili je drastično umanjuju.

Inače, ne smatram sebe pametnijim od drugih zbog toga što sam napisao knjigu. Ova knjiga je već odavno napisana i jedino što je preostalo je da se učini vidljivom upotrebom slova, tako da ću sam za sebe reći da nisam nikakv pisac već najobičniji prepisivač. Knjiga je jedino korigovana u pogledu gramatike na osnovu napisanog

teksta. Ostale korekcije nisam dozvolio jer bi to značilo da je moju knjigu pisao neko drugi.

Osećam da sam dužan da napišem ovu knjigu zbog sebe i poštenih policajaca dok čekamo pseće vreme po cenu toga da me i oni prezru zbog ovoga, ako već nisu do sada. Čak i nevernik kao što sam ja veruje u nekoga i nešto. Ja živim ono u šta verujem, tako se i ponašam.

Zamnom!

Zovem se Goran Lapčević. Rodjen sam 23.12.1984. godine na Kordunu. Srbin sam po nacionalnosti i to je u mome slučaju nepromenljiva konstanta. Pričali su mi da je u vreme kada sam rodjen bila jaka zima sa izuzetno niskim tempereturama. Neka bude da me je ta zima okalila. Kod Srba kordunaša postojao je običaj kada se rodi muško dete da se rodjenje proslavlja pucanjem iz vatrenog oružja kako u samome selu tako i u nekoliko okolnih sela. Tako smo krštavani.

Nisan ni vernik ni sujevernik. Ne verujem u boga, sudbinu, proročanstva kao ni u magije raznog geografskog porekla i koloriteta. Verujem u biologiju, fiziku, psihologiju i zdrav ljudski razum. Vremenom sam postao svestan

bezgraničnosti ljudske izopačenosti prisutne kod pojedinaca. Ne konzumiram narkotike, dok alkohol konzumiram veoma retko i u malim količinama. U periodu rane mladosti u nekoliko navrata sam bio u alkoholisanom stanju. Nepušač sam. Nisam lečen od psiholoskih ili psihijatrijskih obolenja. Postoje pojedinci kojima bi odgovaralo da sam neuračunljiv ili da me nekako zvanično proglase za neuračunljivog. Sve ovo navodim zbog toga što će u ovoj knjizi biti navedeni neki događaji koji su današnjem normalnom čoveku neshvatljivi i neprihvatljivi i iz toga razloga knjiga ima naziv poligraf, dok ujedno izjavljujem da pristajem na poligrafsko ispitivanje bilo kada po pitanju bilo čega. Srce ne laže. Hvala ti srce. Na materijalnoj lestvici sam na samome dnu. Ne bih se iznenadio da se u jednom periodu moga života ispostavi da sam planski držan u nepovoljnoj materijalnoj situaciji. Predlagali su mi da svoju egzistenciju rešim živeći sa starijim ženama koje su bogate ili da jednostavno počnem da naplaćujem seksualne usluge. Sopstvenu egzistenciju na ove

načine neka rešavaju njihovi sinovi i ćerke. Kao običan čovek netolerantan sam prema svim oblicima kriminala i kriminalcima svih rangova. Ova osobina mi se pripisuje kao mana. Zaklinjem se na trajnu vernost mojoj mani i obećavam da ću je časno nositi kao najsvetliji orden dokle god budem živ. Žalosno ali istinito, ljudi na koje se prvo pomisli kada se izgovori reč kriminalac do sada mi nisu uradili ništa loše za razliku od pojedinih policajaca.

Kordun. To je stvarni mit. Sam naziv je izveden od francuske reči kordon. Kordon formiraju panduri. Biti Kordunaš znači biti Srbin. U

geografskom pogledu nalazi se između planine Male Kapele i reka Korane, Kupe i Gline dok Hrvati ne odluče da promene nazive navedenim toponimima. U doba rimskog carstva taj prostor je bio naseljen pripadnicima keltskog plemena Japodi koji su bili poznati po velikoj hrabrosti. Kao da se moglo naslutiti ko će kasnije naseliti isti prostor. Nakon Japoda dugo je bio ničija zemlja. Pripadao je Austrijancima kao najizrazitiji deo nakadašnje žive granice između turskog carstva i Evrope koju su formirali da bi oni ostali bezbedni i bogati. Potom je bio u sastavu Kraljevine Jugoslavije, da bi po okončanju Drugog svetskog rata bio u sastavu Socijalističke Jugoslavije. U periodu od 1991 do 1995 godine bio je deo Republike Srpske Krajine koja je zvanično bila nepriznata od međunarodne zajednice a nezvanično ali činjenično i od same Srbije kao matice, da bi zatim postao deo sadašnje Republike Hrvatske koja ga je podelila pripojivši ga dvema županijama, Sisačko moslovačkoj i Karlovačkoj. Naziv Kordun više nije u službenoj upotrebi. Srbi su počeli da ga

naseljavaju u 16. Veku primivši na sebe ratničke obaveze uz spremnost da silom oružja odbijaju ostale obaveze koje bi im se eventualno pokušale nametnuti. Prvi deseljenici bili su iz Raške oblasti u Srbiji, danasnji Sandžak, i Bosne. Sandžak je u današnje vreme nastanjen islamizovanim Srbima koji su postali veći islamisti od izvornih islamista. Na primeru Sandžaka može se videti koliko su Turci bili inteligentni osvajači. Iza sebe su ostavili svoje sunarodnike koje su doslovce stvorili od domicilnog stanovništva, Srba, kao i islamske verske vodje. Posve dovoljno za trajno pravljenje problema Srbima. Sandžak je jedna od tačaka na islamskom putu koji su nazvali zelena transferzala, koja bi u jednom momentu prebalo da uspostavi vezu izmedju Turske i Bosne i Hercegovine u kojoj su u vreme svoje vladavine sa delom Srba uradili isto kao u Sandžaku. Početkom osamdesetih godina dvadesetog veka za potrebe zimskih olimpijskih igara koje su održane u Sarajevu u Bosni izgradjena je sportska hala Zetra. Reč Zetra je

sastavljena od dva sloga, ze i tra koji čine skraćenicu od pojma zelena transferzala. Kod nekih porodica moglo se po prezimenu zaključiti odakle potiču. U pitanju su prezimena Kosovac, Nišević, Polimac i ostala koja upućuju na određenu geografsku tačku. Naselivši se tu, sačuvali su nacionalni identitet koji je u srpskim krajevima pod turskom vlasti bio ugrožen a ujedno su dobili priliku da se bore protiv Turaka. Sa sobom su donosili srpsku krv i oružje. Život im se svodio na prolivanje krvi, kako tuđe tako i svoje, tako da im je životni vek bio neizvestan. Takav način života doveo je do nastanka specifične psihe kordunaša i do drugačijih pogleda na društvene pojave i život uopšte. Austrijanci su dali malo a dobili mnogo. Dali su male zemljišne posede i poneki niži čin. Dobili su neustrašive i prekaljene ratnike koji su bili upotrebljivi kako na samoj granici sa turskim carstvom tako i na ratištima širom Evrope. Kao male borbene formacije savladavali su daleko brojnije od sebe. Dali su mnogo junaka toga vremena koje istorija nije zabeležila. Istorija

beleži samo one koji su politički podobni. U prvoj polovini 19 veka na Kordunu je živeo i stvarao Savo Mrkalj, najškolovaniji Srbin toga vremena zaslužan za nastanak srpskog pisma ćirilice. Od ukupno 30 slova pomenutog pisma Mrkalj je napisao 25 koje je prepisao Vuk Stefanovic Karadzic zvanični reformator srpskog jezika i pravopisa. Mrkalj je umro u 42 godini života u austrijskoj psihijatrijskoj ustanovi. Njegov život, kao i život Nikole Tesle bez obzira na Tesline zasluge zbog velikog civilizacijskog iskoraka napred, govore o stradanju srpske inteligencije koja će masovno početi početkom devedesetih godina dvadesetog veka i koja i dalje traje. Logican zaključak je da će se ovo stradanje završiti u onome momentu kada kao narod ostanemo bez inteligencije, a tome stanju smo veoma blizu. Kordunaši u tome periodu nikada nisu videli Beč sa unutrašnje strane zidina. Verovatno se bečka aristokratija plašila da će im Srbi opoganiti žensko plemstvo. Krvlju i oružjem su zadužili Evropu sačuvavši je od prodora islama i islamskog primitivizma.

Zahvalnost nikada nisu dobili ni na koji način. Evropa će u narednim decenijama 21 veka sama sebe porobiti islamom. Planski stvoreni oružani sukobi na prostoru Severne Afrike i delova Azije za posledici imaju prinudne migracije stanovništva sa tih prostora koje vode prema Evropi. Zapadno evropskim kapitalistima je potrebna radna snaga svih profila a migrantima bezbedno mesto. Tu se interesi dveju strana preklapaju. Kako vreme bude odmicalo deo islamskih migranata postaće ravnopravni građani država u kojima su se sklonili,uzimajući u obzir one koji su ravnopravnost stekli proteklih decenija, ali će biti podeljeni u dve grupe. Jedni će se u potpunosti implementirati u sistem države dok će drugi ostati skloni ekstremizmu. Kada evropljani izgube borbu sa niskom stopom nataliteta, koju islamski svet neće izgubiti, islam će preuzeti Evropu iz same Evrope. Jedino će morati ekstremističkim metodama svoje sunarodnike koji su hteli da postanu pravi evropljani vrata u prvobitno islamsko stanje. Muškoj deci je od najranijeg

detinjstva usadjivana spoznaja o tome da su Srbi. Spoznaja o oružju je postala nasledna osobina, nešto što se podrazumevalo i što je omogućavalo život na Kordunu. Srbi koji su izostavili spoznaju o srpstvu vremenom su postali Hrvati koji su u narednim ratovima zajedno sa pravim Hrvatima prolili mnogo srpske krvi. Žene su bile domaćice koje su zbog čestih odsustava muževa na sebe preuzimale i muške poslove. U krajnjoj nuždi i one su bile sklone upotrebi oružja. Nakon berlinskog kongresa 1878 godine, kada je tursko carstvo definitivno prestalo da bude pretnja po Evropu, prestala je i potreba za Srbima na tome prostoru. Srbe je trebalo vratiti kući u Srbiju uključujući i one Srbe koji su u te krajeve došli iz drugih srpskih krajeva. Sam povratak je odgodjen za nešto više od sto godina pri čemu se strogo vodilo računa da se broj budućih povratnika ne poveća u biološkom pogledu kao i da se tragovi postojanja Srba izbrišu. Srbija, kao matica, bila je usadjena u mnoge Srbe koji su sticajem okolnosti živeli izvan nje. Nazivali su je

majkom. U periodu kada je u Srbiji podignut Prvi srpski ustanak sa ciljem oslobadjanja od Turaka, pojedini Kordunaši su dolazili dobrovoljno u Srbiju da se bore na strani ustanika, izazivajući time gnev kod Austrijanaca. Srpski interes je za svakog normalnog Srbina bitniji od interesa bilo koje strane sile. Medjutim, problem je bio u tome što su Srbi ponovo ginuli zbog tuđjih interesa. U školi nas nisu učili da je pomenuti ustanak počeo u periodu kada je Evropi uz opasnost od Turaka zapretila opasnost i iz same Evrope od strane Francuske na čelu sa Napoleonom Bonapartom. Za vodju Srba izabran je, ili bolje reći nametnut, Djordje Petrović Karadjordje koji se do tada bavio prodajom svinja tako da je zbog posla često boravio u Beču. Kada je poražen Napoleon usledila je propast srpskog ustanka a sam Karadjordje je ubijen. Primer Karadjordja može da posluži srpskim vodjama kako prodju Srbi koji odrade posao za takozvani Zapad.

Učestvovanje u ustaničkim borbama u Srbiji stotinjak godina kasnije prouzrokovalo je sprovođenje terora nad Kordunašima tokom austrijskih priprema za rat protiv Srbije, koji će prerasti u Prvi svetski rat. Mislili su da će terorom sprečiti Srbe da ponovo ratuju na svojoj strani. Srbi su za početak imali formiranu obaveštajnu mrežu na čelu sa Radom Malobabićem rođenim u selu Slavsko Polje kod Vrginmosta, čijim posredstvom su sve bitne informacije stizale u Beograd. Početkom rata Austrijanci nastoje da mobilišu muško stanovništvo za rat protiv Srbije. Jedan deo Srba postaje takozvani zeleni kadar. To su oni koji su se od mobilizacije sklonili u šume Petrove gore. Nisu ih tražili po sumama. Priča se da srpskim neprijateljima ni danas nije preporučljivo da ulaze u šume Petrove gore. Ko zna, možda nešto ima...? Pojedine su uspjeli angažovati na pripremi artiljerijskih projektila koji su bili namenjeni za dejstva na teritoriji Srbije. Nakon okončanja dejstava, Austrijanci su konstatovali da svaka četvrta granata nije eksplodirala. Srbi

po kojima je dejstvovano pronašli su jednu neeksploziviranu granatu za urezanim tekstom: Ne boj se Srbije, Srbin je ovako šalje! Srbin je ovako tempira, neće da eksplodira! Deo Srba je iskoristio austrijsku uniformu plave boje kako bi bezbedno stigli do ratišta u Srbiji, te bi prve povoljne prilike ili prilikom prvog austrijskog juriša prelazili na srpsku stranu. U prvom narednom jurišu Srba na Austrijance te prebegle plave uniforme jurišale su u prvim redovima nanosivši pri tome austrijancima velike gubitke stvarajući im pometnju u redovima koja je prelazila u strah jer u takvim okolnostima austrijanci nisu znali odakle im preti opasnost. Zabeleženi su slučajevu u kojima su Srbi sebe samopovredjivali kako ne bi išli u rat protiv Srbije. O svemu ovome svedoče zapisi iz ratnih dnevnika austrijskih oficira koji istovremeno svedoče o neborbenosti Hrvata tokom ratnih dejstava i hrvatskome zverstvu kada su u pitanju srpska deca, žene i starci. Srbi jedino nisu prelazili na drugu stranu na italijanskom ratištu i to je jedini deo austrijske

vojske koji je iz rata izašao neporažen. Dejstva po italijanskim trupama su prestala tek kada su Italijani pristali da brodovima prevezu Srbe koji su se povlačeći iz Srbije preko Albanije našli u Draču i trebalo ih je prevesti na Krf. U školi nas nisu učili da je do povlačenja Srba preko Albanije u Prvom svetskom ratu došlo zbog toga što su nam naši saveznici Francuzi poslali municiju neodgovarajućeg kalibra, dok su nam naši saveznici Englezi poslali ćebad od koje je došlo do epidemije tifusa. Kordunaši su učestvovali i u proboju solunskog fronta koji je predstavljao kraj rata. Iz rata su se na Kordun vratili peške. Najmladji srpski borac sa Korduna u ovome ratu bio je Dragoljub Jeličić koji je 1914. Godine imao svega 12. Godina. Za Dragoljuba Jeličića i Savu Mrkalja većina Srba nije ni čula. Nije bilo interesa da se pomoću ovih imena manipuliše širom masom i da neko zaradi novac tako da su ostali istorijski nebitne ličnosti. Period između dva svetska rata za Srbe na Kordunu je bio period pogubnog mira. Iz posve neshvatljivog razloga stekli su nepotrebno

poverenje u Hrvate. To je bila kobna greška koja je početkom Drugog svetskog rata dovela do monstruoznih zločina počinjenih od strane Hrvata nad srpskom decom, ženama i starcima. Čitave porodice su biološki nestajale. Ono što su 1914 godine u sastavu austrijskih trupa uradili u Srbiji, tacnije u Mačvi u delovima Pocerine, 1941 godine ponovili su na Kordunu. Zbog pomenutih zločina Mačvu i Kordun simbolizuju crna i crvena boja. Poverenje koje nije trebalo ni steći nestalo je brže nego što je nastalo. Na bojnome polju Srbi su bili nemilosrdi ali hrvatske porodice nisu biološki nestajale. Srbi su pobedili ali je biološki oporavak trajao sve do 1991 godine i početka novog rata. Broj Srba na Kordunu je bio identičan 1941 i 1991 godine i iznosio je 50 hiljada. Do početka Drugog svetskog rata Srbi na Kordunu bili su vernici. Nakon rata u kome je nad njima sprovedjeno biološko uništavanje zbog koga kasnije bog nije kaznio Hrvate Srbi su konstatovali da bog ne postoji. Ovome nije doprineo uticaj posletatnog komunističkog režima. Kraj ovoga rata doveo je pojedine

Kordunaše na neka od rukovodećih mesta u novonastaloj Jugoslaviji. Među njima je bio Gojko Nikoliš kome su pripisane mnoge ratne zasluge. Nigde nije razjašnjeno da li je Nikoliš bio jedan od onih komandanata koji su za vreme rata komandovali NAPRED ILI ZAMNOM. Oni koji su komandovali ZAMNOM mahom su ginulu, ponekad i od metka u ledja. Nikolišu se do te mere verovalo da je sopstvene Kordunaše okrivio za hrvatska zlodela počinjena tokom Prvog svetskog rata na području Mačve i Pocerine u Srbiji. Kao da ni to nije bilo dovoljno, Kordunaši su njegovom zaslugom predstavljeni kao počiniooci hrvatskog zlodela počinjenog u 17 veku u nemačkom gradu Magdeburgu. U ovome gradu još uvek postoji kamena ploča sa uklesanim natpisom: Sačuvaj nas bože gladi, kuge i Hrvata.Što se tiče boljeg života na osnovu mnogobrojnih kredita uzetih od međunarodnih finansijskih institucija koji je komunizam doneo Srbima, te kredite još uvek nismo vratili a ako se može verovati zvaničnim podacima vraćaćemo ih do 2030 godine. Bolji život u Srbiji proteklih

30 godina postoji za kriminalce medju koje ubrajam i političare. Ako postoji makar nešto dobro u doba komunizma to je omogućavanje višeg i visokog obrazovanja o državnom trošku kao i isključenje uticaja crkve na pojedinca i društvo. Običnome čoveku je trebalo objasniti da je grmljavina prirodna pojava pražnjena elektriciteta, odnosno, da nije u pitanju takozvani sveti Ilija koji se po nebu vozi u kočiji i gadja ljude gromovima. Na žalost, za mnoge moje Srbe ni danas grmljavina nije pražnjenje elektriciteta. U periodu komunizma policija je bila ono sto je u danasnjoj Srbiji hitno potrebno.

Rano detinjstvo, sve do avgusta 1995 godine, proveo sam u svome rodnome selu Podgorju. Selo je dobilo ovaj naziv zbog toga što se nalazilo u podnožju Petrove Gore na koju se naslanjalo jednim krakom dok se drugim nadovezivalo na varoš Vrginmost koja je ujedno bila opštinsko mesto. Podgorje je imalo 700 stanovnika, Srba. Bilo je podeljeno na takozvane

zaseoke koji su imali nazive po prezimenima većinskih porodica koje su u njima živele, Samardžići, Lapčevići, Polojci, Vrge, Ajdinovići, Pavlovići, Barbiri, Linte, Bulati. Stanovnici su radili u državnim preduzećima dok je poljoprivreda bila manje bitna dodatna delatnost. Samo jedna porodica je živela isključivo od poljoprivrede. Da li zbog toga ili nečeg drugog stalno su jadikovali i kukali tako da ih je selo nazvalo Kukani. Sve porodice su poticale od nekadašnjih graničara i u svakoj kući je bilo oružja, ako ništa drugo morala je biti jedna kubura. Kubure su bile cenjene na Kordunu jer su se vezivale za pretke ratnike. Selo je bilo najmirnije uveče u periodu od 19.30 do 20.00, slušao se dnevnik tadašnje radio televizije Beograd kako bi se čulo šta se dešava u Srbiji. Za vreme austrijske monarhije svi muškarci iz sela bili su pripadnici 12. čete ili kompanije čuje je sedište bilo u Vrginmostu. Kada nisu bili na granici ili negde na evropskom ratištu obavljali su poslove narodne milicije i međusobno su se nazivali pandurima. Prvi

svetski rat su proveli kao većina Kordunasa. U zvaničnoj istoriji je zabeleženo da je po okončanju borbenih dejstava u pomenutom ratu kralj Petar otišao na lečenje u Francusku. U Podgorju je ostalo zapamćeno

da je upravo u tome periodu selo posetio Kralj Petar, unuk Djordja Petrovića Karadjordja, kao i da je bio oronuo. Bio je u otvorenoj kočiji sa kočijašem dok je u formalnoj i samim tim nepotrebnoj pratnji bio jedan konjanik sa puškom o ramenu. Ovaj deo Korduna i obližnju Glinu na susednoj Baniji kralj Petar je posećivao u vreme kada je boravio u Bosni i Hercegovini pod lažnim imenom Petar Mrkonjić pri čemu se borio protiv Turaka dok su u Srbiji vršene pripreme za njegovo dovodjenje na vladarski presto početkom dvadesetog veka u kojima su aktivno učestvovali pojedini ljudi sa Korduna i Banije. Možda je kralj imao želju da poslednji put vidi one koji su mu se zakleli na vernost. Uoči Drugog svetskog rata u selu je živelo 705 stanovnika, da bi tokom rata njih 187 izgubilo

živote. Selo je u potpunosti spaljeno. Stanovnici Podgorja i ostalih sela u podnožju Petrove Gore tokom maja 1942 našli su se u neprijateljskom okruženju usred iste. Takozvani obruč je probijen u silovitom jurišu u kome su učestvovali naoružani borci kao i duplo više muškaraca i žena naoružanih sa ponekom kuburom, sekirom ili nekim od ručnih poljoprivrednih radila. Tako se spasao neko, inače se ne bi spasao niko. Dve decenije kasnije Petrova Gora će postati Spomen područje u znak sećanja na borbu i žrtve tokom rata pri čemu je izgradjeno spomen obeležje od nerdjajućeg čelika. Nakon rata 1995 godine ovaj nerdjajući čelik su pokidali i odneli Hrvati. To se zove sakupljanje sekundarnih sirovina i tim poslom u Srbiji se bave Cigani. Iz perioda rata Srbima su u pozitivnom sećanju ostali italijanski vojnici. Spasavali su Srbima živote kada su bili u prilici i često su im javljali kada se priprema hrvatska i nemačka ofanziva.

Kraj rata, tadašnji članovi moje porodice dočekali su sa dva prazna bureta. To je bilo sve što je ostalo od nekadašnjeg imanja koje nije bilo malo. Prababa Danica je na zgarištu kuće naložila vatru, burad oborila na zemlju, u jedno bure stavila sinove Petra, inače moga dedu koji je dobio ime po kralju Petru i Milu a u drugo ćerke Milku i Ljubicu. Izmedju buradi je naložila vatru pokraj koje je sela. Za pojasom je imala kuburu i nož dok je pokraj noge, na dohvat ruke, bila mala sekira. Ništa više i nikoga više. Tako su živeli mesecima sve dok nije napravljena neka vrsta kolibe. Zidana kuća je napravljena nekoliko godina kasnije. Pradedu Janko je početkom rata zarobljen i deportovan u ropstvo u Nemačku. Uspeo je da pobjegne i da pri tome kazni one koji su ga mučili kao zarobljenika lišivši ih života pri čemu biva višestruko ranjen. Povod ovakvog njegovog postupka bio je u tome što su njegovi odredjeni postupci tokom prinudnog rada okarakterisani kao neposlušnost zbog koje je kažnjen zatvaranjem u podrum koji je bio ispunjen hladnom vodom koja mu je dosezala

do polovine grudnog koša. Kraj rata je dočekaao u sastavu engleske vojske. Na Kordun se nije vratio a nije mu bilo ni preporučljivo zbog predratnog isticanja srpstva. Nastanio se u Karlovim Varima, danasnja Češka, gde je osnovao porodicu. Detalje o njegovom životu doneo je general Nikola Zimonja, inače rođjak, koji je u periodu bivše Jugoslavije bio vojni ataše u tadašnjoj Čeho-Slovačkoj. Za vreme rata devedesetih general Zimonja bio je jedan od onih srpskih oficira koji su sa srpske strane vršili pripreme za pad Republike Srpske Krajine. Pradedo Janko se iznenada pojavio u Podgorju 1965 godine i zadržao se nekoliko sati. Sinovi Petar i Mile su u to vreme bili u Zapadnoj Nemačkoj. Ostavio im je poruku da mogu da dodju kod njega da žive. Nisu hteli. Umro je polovinom osamdesetih godina prošlog veka, nekoliko godina nakon prababe. Prababa je dugi niz godina bila i otac i majka onako kako je znala i onoliko koliko je mogla. Obavlja je naporedo ženske i muške poslove. Deda kao najstarije dete, rođen 1934 godine, počeo je da radi sa 15

godina, tačnije da nosi džakove. Verovatno mu se zbog toga rad ogadio za čitav život. Rano je počeo da se druži sa rakijom. Oženio se Marijom, ćerkom ratnog kapetana Petra Kljajića iz sela Perna, posleratnog oficira na granici sa Bugarskom na kojoj je i deda proveo vojni rok od dve godine gde će po naredjenju pretpostavljenih učestvovati u premlaćivanju Bugara koji su u više navrata napadali vojnike na granici. To mu je došlo kao nastavak tuča sa Hrvatima u kojima je pre odlaska u vojsku učestvovao svakog četvrtka. Polovinom šezdesetih godina dvadesetog veka posredstvom policije odlazi u Zapadnu Nemačku. Zadatak je bio uvid u ponašanje i eventualne kontakte radnika sa područja opštine Vrginmost kao i premlaćivanje ekstremnih Hrvata. Ubrzo će se u Nemačkoj naći i Mile. Njihova ekipa je u tome periodu izgubila jednog člana. U pitanju je bio Mile Rodić koga su Hrvati uhvatili i isekli na komade. Nakon obavljenih zadataka Mile se seli u Vukovar i iz nekog razloga do kraja života je imao vatreno

oružje koje mu je bilo na dohvat ruke čak i u sopstvenoj kući. Imao je poverenje policije i neki od njih bili su mu kućni prijatelji. Milu sam poslednji put video 1997 godine. Doneo nam je kuburu pošto smo nakon rata ostali bez oružja. Nasuprot njemu sin Petar je sušta suprotnost, delikvent od rane mladosti. Krajem osamdesetih prošlog veka pucao je na policiju. Policija se nije ljutila na Milu ali Mile nije mogao da predje preko toga. Povukao se u sebe i takav je ostao do kraja života. Rodjak koji je devedesetih bio upoznat sa dešavanjima u Jugoslaviji ima informaciju da je Petar bio jedan od saradnika Željka Ražnatovića Arkana. Dugi niz godina Petar nema kontakte sa ostatkom porodice. Iskreno u tome ne vidim ništa loše, ne saradjujem sa kriminalcima.

Krajem šezdesetih godina dvadesetog veka, tačnije 1968 godine, Podgorje je dobilo trofaznu struju. Do tada selo nije imalo struju. Za meštane je to značilo da će ostati bez po jedne krave. Većini je ta jedna krava bila jedina koji su

imali. Uz to, koliko je bandera prolazilo kroz imanje, vlasnik istog je bio u obavezi da u svojoj šumu useče isti broj bandera. Početkom sedamdesetih dvadesetog veka, tačnije 1972 godine, Podgorje dobija vodu iz gradskog vodovoda. Do tada su pili izvorsku vodu. Ponovo meštani ostaju bez po jedne krave, mahom jedine uz obavezu zatrpavanja kanala u koje su postavljane vodovodne cevi. Isti projekti su sprovedjeni i u hrvatskim sredinama ali je za Hrvate sve bilo besplatno i bez radne obaveze uz konstataciju, mahom srpsku, da će Hrvati misliti da im se svetimo zbog zločina iz drugog svetskog rata ako im budemo bilo šta naplaćivali.

Otac mi je rođen 1960 godine. Ime je dobio po dedi, Janko. Vojni rok u periodu 1979-1980 proveo je kao granicar na granici sa Bugarskom. U mladosti se bavio atletikom i muzikom, svirao je gitaru. Oženio se početkom 1984 godine mojom majkom Darinkom, unukom narodnog heroja sa Korduna Pavla Pavlovića. Radio je u

lokalnom preduzeću koje se bavilo preradom drveta. Od plate je gradio kuću na sprat sa namerom da po završetku radova ispred kuće napravi bazen. Planirao je da na jednom delu našega imanja kroz koji je sa Petrove Gore proticao potok Čemernica napravi ribnjak za uzgoj šarana. Letnji odmor smo provodili u Šapcu u Srbiji. Tako sam zavoleo Šabac i od malena sam govorio da ću kad odrastem živeti u Šapcu. Naviknut na malu reku Trepču koja je proticala kroz Vrginmost, čudio sam se i divio velikoj Savi. Bio sam ubedjen da je Sava more.Savu i danas rado obidjem. U njoj vidim onu malu kapljicu Trepče koja je kroz reku Kupu stigla u Savu i sada su jedna reka. Osećam da sam nakon svih ovih godina postao taj spoj , jedinstvo koje čovek ne može da razjedini.

Biljka koja je vraćena u sredinu iz koje je otrgnuta pre više vekoga. Ne treba je više nikada presadivati, uvenuće, ali će i pustiti otrov. Normalno je braniti se.

Pred rat sam sasvim slučajno nabavio psa. Otac i kum su me povelili sa sobom kada su krenuli kod kumovih rođjaka po lovačko štene za nas. Moji su se oduvek bavili lovom i uvek smo imali pse. Njima kao lovcima nije se svidelo ni jedno štene, dok se meni svidela jedna mala keruša. Prišla mi je, ponjušila mi patiku i počela da mi se vrzma oko nogu. Ni sam ne znam kako sam uspeo da izmolim da je ponesem kući. Dao sam joj ime Tina. Bio sam dete koje se igralo sa njom a ona je bila štene koje se igralo sa mnom. Medjutim, Tina je ubrzo dobila štenećak, jedno od najtežih obolenja za štene. Ja tada nisam znao šta je konkretno u pitanju, samo sam konstatovao da je bolesna. Ostali ukućani su imali prečeg posla, otprilike da su smatrali da mi to štene nije potrebno. Nastavio sam da joj redovno dajem hranu i vodu iako je uzimala veoma malo. Kada sam video da se stanje ne popravlja, počeo sam da je zaprašujem Pepeinom, sredstvom protiv buva. Podrazumeva se da ni to nije dalo rezultata, ali ja sam bio uporan. Toliko sam je zaprašivao da je od žuto-belog šteneta postajala

gotovo potpuno bela. Vreme je prolazilo, pepeina je nestalo a jednog jutra Tina kao da je oživela. Skakala je i vrtela visoko podignutim repom. Gladala me je pravo u oči pri čemu je iz njenih očiju zračilo nešto pozitivno. Takav pogled nisam primetio kod ljudi. Od radosti sam i ja počeo da skačem. Nekoliko meseci kasnije otac je odlučio da odvede Tinu na Petrovu Goru kako bi proverio njen lovački potencijal u koji je bio veoma skeptičan. Podrazumevalo se da idem i ja. Otac je poneo kuburu, da ne budemo u šumi bez oružja, dok je lovačku pušku koju je prvobitno nameravao da ponese vratio na njeno mesto na zidu. Tina do tada nije bila u šumi, ali šuma kao da je bila u njoj. Prilikom ulaska u šumu momentalno je spustila glavu i počela da njuši udaljavajući se od nas. Nakon nekih pola sata začulo se lajanje koje je postajalo sve bliže. Ispred nas se pojavila srna koja se nije brzo kretala. Bila je na manje od dvadeset metara od nas. Ubrzo se pojavila i Tina. Imala je isti pogled kao kada je ozdravila. Otac je podigao kuburu u pravcu srne. Očekivao sam pucanj, ali je otac

lagano spustio kuburu. Srnin kratak pogled ka nama bio je isti kao Tinin, koja nije nastavila za njom. Otac je bio pozitivno iznenadjen, a ja sam bio srećan zbog Tine i srne. Nekih godinu dana kasnije Tina je bila najbolji lovački pas u celom kraju i u vreme inflacije i sankcija vredela je 2000 nemačkih maraka. Sa tim novcem smo tada mogli da se preselimo u Šabac i da kupimo 4 stana, ali je ipak nismo prodali. Na kraju krajeva, kako kome zvučalo, dobar čovek i dobar pas nemaju cenu.

U proleće 1991 godine tokom popisa stanovništva insistirao sam da me popisivači upišu kao Srbina, uz moje kratko obrazloženje: Ja se ne bojim Hrvata. Žena i muškarac koji su vršili popis pogledali su se medjusobno, prijatno se nasmejali i ispunili mi želju. Bez obzira što nisam imao ni punih sedam godina dobro sam znao koga se ne bojim. Znao sam da uz rođenju majku imam jos jednu, Srbiju.

Počeo je rat. Ni više ni manje, neko u vreme o kome su govorili Hrvati polovinom šezdesetih

godina dvadesetog veka tokom privremenog rada u zapadnoj Nemačkoj, kada padne berlinski zid i kada se Nemačka ponovo ujedini. Rat nije doneo samo Hrvate i nešto kasnije muslimane, doneo je i naše srpske izrode i primitivce. Oni kao da su u zasedi čekali pogodan trenutak. Do tada su bili prisutni ali neprimećeni. Moji idoli policajci su govorili da oni više ne mogu ništa da urade iako sve znaju. Tako govore i danas. Sa nekima od izroda i primitivaca prve susrete sam imao kao dete. Zbog jednoga od njih mi je i dan danas žao sto mi toga dana puška nije bila pri ruci. Da mogu da vratim vreme na taj dan, namestio bih pušku na dohvat ruke. Najteže mi pada činjenica da su se neki od njih uvukli u redove mojih idola. Na kraju mi ni oni nisu pomogli kada je trebalo, ali ja ću i dalje nastaviti da verujem u njih, u zakon jedna za sve , sve da i ja budem u pitanju. Možda je ovo nekome smešno ili surovo. Neka tumači svako na svoj način.

Počeli su prvi oružani sukobi između Srba koji su bili naoružani lovačkim oružjem i ponekim automatom iz Drugog svetskog rata i Hrvata koji su adekvatno naoružani oružjem koje je primereno vremenu i potrebi. Hrvati su ipak poraženi. Ono što sam do tada u nekoliko navrata video na filmu sada se dešavalo na deset kilometara od kuće u kojoj sam živeo. Posle toga su i Srbi dobili adekvatno automatsko oružje koje je stiglo iz Srbije. Otac je sa tek zaduženom puškom i u vojnoj uniformi došao na ručak nakon koga je samo izgovorio: Večeras oslobadjamo Topusko. Topusko je banja i lečilište koje je u to vreme bilo u sastavu opštine Vrginmost. Ustao je od stola, pogledao mene i sestru i izašao napolje. Otišao je do Tine, pogledao i nju i krenuo preko kapiji. Osim puške na sebi je imao ranac, dve ručne bombe, nož i čuturu.

Te večeri sam presedeo napolju ispred kuće. Slušao sam rafale i detonacije iz pravca Topuskog. Bio sam miran. Tina je mirno spavala

u svojoj kućici tako da sam na osnovu toga zaključio da ne treba da se brinem. Deda je bio na seoskoj straži. Sestra je spavala, a majka i baka su bile uznemirene i držale su sekiru pokraj ulaznih vrata. Baka je u više navrata ponovila: Valjda nas ovi vragovi, misleci na Hrvate, neće ponovo klati? Baka je prema Hrvatima osećala strah i mržnju zato što je kao devojčica tokom Drugog svetskog rata bila svedok nekoliko hrvatskih zločina izvršenih nad srpskom decom i ženama. Više puta su me zvale u kuću, čak su u jednom momentu pokušale da me uvuku, ali nisam hteo da udjem. Čekao sam oslododjenje Topuskog. Povremene pojedinačne hitce tumačio sam kao očeve. Ta noć je bila vedra, da naši borci mogu da vide njihove. Hvala joj zbog toga. U neko doba noći gotovo da je sve utihnulo. Čuo se tek po koji hitac. Tada sam i ja otišao da spavam. Jedan mali deo srpske zemlje ponovo je bio slobodan. Nekoliko naših boraca je poginulo. Pošteni i dobri ljudi. Zbog dela u kome su učestvovali i onoga što su dali zaslužuju da se nazovu Herojima. Danima sam se osećao

kao da sam te večeri na neki način bio u borbi. Otac je došao kući dva dana kasnije. Uniforma mu je bila prljava a puška je bila za čišćenje. Dok je jeo, majka i baka su očistile uniformu četkama. Ja sam mu pomogao da očisti pušku, zajedno smo vukli kanap za čišćenje kroz cev. Puška je ubrzo bila spremna za upotrebu i otac je ponovo otišao na nekoliko dana.

U septembru je došlo vreme za polazak u prvi razred. Te godine nismo išli u Šabac zbog rata, ali sam ja iz Šapca dobio školsku torbu žute boje sa nekim crvenim dugmićima. Bila je pravougaonog oblika tako da sam sa obe strane ledja imao po jednu izbočinu. Više sam ličio na avion jednokrila nego na djaka prvaka. Mi djaci iz Podgorja išli smo u Osnovnu školu Boro Mrkobrađa u Vrginmostu. Smatram da je bitno pomenuti da je Boro Mrkobrađa jedan od narodnih heroja iz Drugog svetskog rata. Do škole smo pešačili nepuna dva kilometra. U školu smo išli mahom nizbrdicom a vraćali smo se mahom uzbrdicom. Osim mene u odeljenju je

bilo još četvoro djaka iz Podgorja. Učiteljica nam je bila Kata Tepšić, ratno siroče iz Drugog svetskog rata. Život će i kasnije biti surov prema njoj. Jedna ćerka joj je umrla od raka dok je druga postala psihijatrijski bolesnik. Prvo što nas je Kata naučila bila je srpska pesma nastala medju srpskim borcima tokom boravka na Krfu tokom Prvog svetskog rata. Tamo daleko, tamo je selo moje, tamo je Srbija. Potom su na red došla slova. Ja sam počeo da govorim ekavicom, dijalektom srpskog jezika kojim se govori u Srbiji, tako da su mi dali nadimak Srbijanac. Najviše sam se družio sa Vedranom. Išli smo u isto odelenje, živeli na sto metar jedan od drugog i pri tome Vedran je bio sin kumove rođenje sestre. Obojica smo bili odlični učenici. Uvek sam ga branio od druge dece koja su ga zezala, tako sto sam ih obarao na zemlju. Sa druge strane Vedran je zezao mene tako da se i on više puta našao na zemlji. Ceo prvi i drugi razred, dok se Vedranova porodica nije preselila u obližnju varoš Vojnić, bili smo nerazdvojni. Pre rata Vedranova porodica je živela u Karlovcu i

on je išao u predškolsko sa hrvatskom decom tako da je govorio identično kao oni. Nasa dečija nepromišljenost i njegov dijalekt imalo nas nisu koštali života u kasnu jesen 1991. Godine. Naši povratci iz škole gotovo uvek su trajali vremenski duže nego što bi trebalo. Nakon završetka nastave šetali smo po Vrginmostu ili pokraj Trepče. Dogovorili smo se da ćemo jednog dana nabaviti čamac i otisnuti se niz reku. Prilikom povratka kući Trepču nismo prelazili preko mosta. Silazili smo ispod mosta i prelazili rečno korito preskačući sa kamena na kamen. Mogli smo se podaviti, ali nismo. Ukoliko bi za vreme nastave padala obilnija kiša, obavezno smo prilikom povratka kući skretali sa glavnog puta presecajući ga preko jedne zapuštene livade na kojoj je trava bila malo manja od mene u to vreme. Iz livade smo izlazili mokri kao da smo upali u Trepču. Kod kuće smo govorili da smo upali u Trepču ne obraćajući pažnju na to da su nam čarape suve.

Jednog dana početkom decembra padala je kiša. Idealno vreme za povratak kući prečicom. Izabrali smo prečicu pokraj vodenice. Poklopilo se ta je baš u to vreme vojska, kako smo u prvi mah mislili, imala gadjanje pokraj vodenice. Videli smo ih izdaleka i rešili smo da im se prikrademo. Kretali smo se sporo i u povijenom položaju zaklanjajući se iza žbunja koje je raslo uz obalu Trepče na tome delu toka. Podgorje je bilo iznad nas na uzvišici i do njega se tim pravcem moglo stići preko brisanog prostora. Uspeli smo se privući toliko blizu sa njihove desne strane da smo jasno razaznavali lica i čuli govor. Tu smo se nepomično zadržali nekoliko minuta periodično se gledajući na kratko. Šapatom se dogovaramo da ih zaobidjemo sa ledja i da preko uzvišice i brisanog prostora stignemo do puta i prvih kuća. Krećemo sagnuti, pravimo polukrug iza njih i počinjemo da pužemo jedan pokraj drugog. Na mojim ledjima je žuta torba sa crvenim dugmićima, uočljiva iz aviona. Prešli smo polovinu uzvišice. Odjednom neko od njih počinje da viče: Ko ono puže, pogledaj ono žuto? Narednog trena čuje se kraći rafal. Nekoliko metaka se uz fijuk zabija u mokru zemlju oko nas. Jedan metak završava

između naših glava. Na licu sam osjetio vreo vazduh od metka. Vedran sav isprepadan doslovno skače sa zemlje, okreće se prema ovima za koje smo mislili da su vojnici i na tečnom hrvatskom jeziku im upućuje pitanje: Što to raditi ludjaci jedni? Tek tada je postalo kritično jer je jedan od njih uzviknuo: Hrvatski diverzanti! Podigao sam se sa zemlje kao Vedran malopre i počeo sam nabrajati imena svih članova bliže i dalje porodice kao i svih poznanika. Sledi oštra naredba: Ne mrdaj! Dok su nam se njih četvorica približavali sa puškama na gotovs, opsova sam i Vedrana i njegov hrvatski jezik. Ovo su neka deca, reče jedan. Zašto se prikradate, upita drugi? Ja taman da počnem da objašnjavam, Vedran opet progovara na hrvatskom: A tko ste Vi? Izgleda da je ovaj mali stvarno Hrvat, pitaju se između sebe.

Ti što nabroja svu familiju, čiji si ti? Jankov sin, Petrov unuk, iz Podgorja. Jesi li ti onaj što ga zovu Srbijanac? Jesam. Prodaj mi onu tvoju kugu! Neću! A ovaj tvoj kolega, jel on Hrvat? Nije, samo tako priča. Zašto se prikradate? Idemo kući. A odakle idete kući? Iz škole. Ko je

vas pustio u školu, upita samoga sebe? Koji ste razred? Prvi. Kakvi ste bili na tromjesečju? Odlični, obojica. Vi odlični? Kakvi li su tek oni koji su gori od vas? Kako ti je Janko, jel se oporavio od ranjavanja? Dobro je ali je još kod kuće. Kad se oporavi dolazi kod nas. Znam ja čiji si ti čim si progovorio a znam i čiji je ovaj tvoj kolega sto priča ko Hrvat. Da se nešto dogovorimo. Vas dvojica ima da ćutite o ovome a i mi ćemo isto ćutati jer zbog ovoga svi možemo imati problema. Pogladao me je u oči i rekao: Ja sve znam, ja sam milicajac. I ove moje kolege su milicajci. Vojne uniforme smo obukli da po ovoj kiši i blatu ne prljamo naše milicijske. Budi pametan pa ćeš i ti sve znati kad dodje vreme. Razišli smo se kao da se nije ništa dogodilo. Ćutali smo o svemu i nismo imali problema. Kući smo se vratili kasnije nego što je trebalo, što se već počelo podrazumevati. Pokisli i blatnjavi sa prednje strane objasnili smo da smo upali u Trepču spreda. Nisu nam verovali ali nas nisu ništa ni pitali.

Početkom oktobra 1991. Godine nismo išli u školu zbog pogoršanja ratnog stanja. Bio je utorak, 8 oktobar. Tmurno vreme a slabom

kišom. Ustao sam rano i otišao do voćnjaka da naberem divlje šampinjone sebi za doručak. Oprao sam ih, posolio, ispekao na šporetu i pojeo. U medjuvremenu je kiša prestala da pada. Izašao sam u dvorište. Prema kapiji se približavalo pogrebno vozilo. Zaustavlja se ispred kapije i iz njega izlazi jedna žena. Kroz glavu mi je prošao otac. Da li je ovo kuća Janka Lapčevića, pita me? Jeste, odgovaram, dok me obuzima osećaj samoće i tuge. Počeo sam da plačem. Da li ti je majka tu? Nisam stigao da odgovorim a majka je već došla. Oči su joj bile pune suza. Da li je ovo kuća Janka Lapčevića, žena pita ponovo? Jeste, odgovara majka, šta se dogodilo? Predpostavljam da ste mu Vi supruga, nastavlja žena? Jesam, šta se dogodilo? Janko je jutros ranjen. Geler ga je pogodio u levu stranu grudnog koša. Živ je i nalazi se u ratnoj bolnici na Petrovoj Gori. To je sve što znam. I majka i ja smo osetili delimično olakšanje. Istovremeno smo pogledali onaj pogrebni automobil. Ženi je bilo neprijatno. Samo je rekla: Nemamo drugo vozilo pa ovo pogrebno koristimo i kao sanitet i kao službeno vozilo. Izvinite.

Nakon nekih sat vremena bili smo na Petrovoj Gori. Dovezao nas je jedan od komšija. Popularno izletište dobilo je novu namenu. Prolazimo pokraj improvizovanog heliodroma na kome je transportni helikopter sa ranjenim borcima iz Srbije spreman za poletanje i nastavljamo levo ka šumi u čijoj dubini je smeštena ratna bolnica. Sistem baraka koje su bile planinarski dom sada su postale ratna bolnica. Oca smo brzo pronašli. Sedeo je na krevetu sa upaljenom cigarom u desnoj ruci, svestan svega. Trup mu je bio u zavojima, leva ruka uz telo, leva strana trupa otromboljena. Na jednom delu zavoja ispod leve ruke probila je krv. Doktor je rekao da će krv uskoro stati i da ga je dobro ušio. Ušivali su ga bez anestezije. Kada je izašao iz bolnice pričao je da je čuo iglu i konac kako škripe dok prolaze kroz meso i da je bol bio neizdrživ. Više je bolelo ušivanje na živo nego samo ranjavanje. Ćuti on, ćutimo mi. Nikome nije dobro, ali je i njemu i nama lakše. Na krevetu do njegovog leži ranjenik iz čijih su ledja izvadili preko sedamdeset sitnih gelera. Ne može da stane na noge, ali ne zbog povreda od gelera već zbog pretrpljenog šoka. Nasuprot očevog kreveta leži poznanik, Duško Bekić,

policajac koji je u tome periodu bio u ranim dvadesetim godinama života. Ima povrede od nagazne mine na oba spotala, srećom lakše. U uglu sobe krevet zaklonjen paravanima. Hirurzi vrše operaciju tumora čoveku kome je prethodnog dana poginuo sin sa nešto više od dvadeset godina. Umro je sutradan. Vernici bi rekli da se pridružio sinu. Ja kao nevernik ostajem pri tvrdnji da je jedna porodica nestala. Otac je veoma brzo otpušten iz bolnice a njegov krevet je ubrzo popunjen. Ranjen je tokom izvršavanja borbenog zadatka nadomak reke Kupe. Sa druge, hrvatske strane, ispaljena je granata koja je pogodila krošnju nekog starog oraha. Jedan od gelera pogodio je oca u grudi i bacio ga nekoliko metara dalje na panj od posečenog drveta. Borci koji su bili u neposrednoj blizini sklonili su ga u zaklon i previli. Svo vreme je bio svestan. Problem je bio u tome kako ga transportovati do bolnice. U blizini nije bilo nikakvo vozilo osim jednog kamiona koji su ratni profiteri napunili ratnim plenom. Njih nije zanimao ranjeni srpski borac, njihov prioritet je bio izvlačenje ratnog plena iz zone borbenog dejstva i prodaja istog. Nije bilo drugog rešenja nego da se profiteri uz pretnju

oružjem promoraju da prevezu oca do ratne bolnice na Petrovoj Gori. Uneli su i njega u prikolicu sa ratnim plenom. Iz predostrožnosti sa njima je krenuo jedan od boraca koji je svo vreme držao repetiranu pušku spreman da puca na profitere ukoliko bude potrebno. Oca je ispred bolnice preuzelo medicinsko osoblje, borac iz pratnje je ostao uz njega sve do ulaska u bolnicu, a profiteri su otišli da obave trgovinu. U februaru 1992. Godine, nakon sto se oporavio otac je postao pripadnik posebne jedinice milicije, kako bi se danas reklo specijalna jedinica policije čija je komanda bila u Vojniću. Došao je kod njih. A on, policajac sa kojim sam imao dogovor o obostranom ćutanju, došao je kod mene kući nekoliko meseci kasnije u vreme kada se Tina oštenila. Bio sam u kući i čuo sam dedu kako me zove; Traži te jedan čovjek. Kaže da imate neki dogovor. Izlazim iz kuće i vidim poznato lice u policijskoj uniformi. Sad sam u našoj uniformi, reče kroz osmeh. Ti se u dalje držiš dogovora, nastavi. Držim se, kažem. Drži se, drži. Tako i treba. Ono što se mi dogovorimo medjusobno niko više ne treba da zna. Tako je, nadovezah se. Nego, čuo sam da ti se oštenila ona tvoja kuja. Došao sam da te pitam hoćeš li

da mi prodati jedno štene, ali da ti odmah kažem da štene nije za mene? Neću! Očekivao sam ovaj odgovor, reče prijatnim tonom. A dobro, hoćeš li da mi daš jedno dobro štene, ali opet ti ponavljam, štene nije za mene? Nisam se dvoumio i poveo sam ga ka Tini i štencima kojih je bilo petoro. Izabrao sam mu jednu ženku koja je bila ista kao Tina i po mome mišljenju najbolje štene u leglu. Tada sam prvi put u životu video odraslog čoveka koji je na trenutak bio srećan kao malo dete. Pozdravili smo se i razišli a da nikada nisam saznao kako se čovek zove. U leto 2021. Godine video sam jednog mladog čoveka koji je kroz jednu od centralnih šabačkih ulica šetao kuju koja je identična Tini. Jedno štene smo dali Mitru Vrgi zato što nam je za proteklu zimu, dok se otac oporavljao od ranjavanja, pripremio drva za dve zime, ljudski i bez zaduživanja. Jedno štene smo dali čoveku koji je sa ocem i dedom često išao u lov, a dva mužjaka smo zadržali. Dao sam im imena Miki i Dingo. Uz njih, moja namera je bila da nabavim pit bul terijere koje bih koristio za lov i zaštitu. Problem je bio u tome što tu rasu nisam mogao da nabavim nigde na Kordunu. Baš u tome periodu stabilizovalo se ratno stanje. To je

značilo da je povučena jasna linija između nas i njih. Na tridesetak kilometara od kuće u pravcu severa, bila je prva borbena linija sa Hrvatima, a na približno istoj udaljenosti samo u pravcu juga, bila je prva borbena linija sa muslimanima. Ta mala razdaljina dovela je do toga da je sa leve strane od moje kuće, na udaljenosti manjoj od jednog kilometra, bila baterija topova haubica. Na istoj udaljenosti sa desne strane nalazili su se višecevni bacači raketa. Iza kuće, takodje na istoj udaljenosti, bile su lansirne rampe sa raketama. Na pedeset metara od moje kuće, bila je kuća koja je pretvorena u magacin sa municijom. Kada dodje do dejstava po neprijateljskim položajima, imao sam osećaj kao da sam u sred borbe. Ispraćao sam projekte koji su išli tamo gde treba. Kada su dejstva trajala duže vazduh je mirisao na barut.

Došli su i takozvani plavi šlemovi, pripadnici međunarodne mirovne misije koji će u narednom periodu dostavljati Hrvatima pozicije srpskih položaja, a u dosta navrata će oblačiti hrvate u svoje uniforme u doslovno ih voziti kroz srpsku teritoriju. Veoma brzo su savladavali osnovnu komunikaciju na srpskom jeziku i

stupali su i kontakt sa svima, uključujući i nas decu. Vraćajući se jednog dana iz škole, sustigla su me dvojica mirovnjaka, crnci. Nude mi mars čokoladice koje sam oštro odbio. Na trenutak su začutili, da bi zatim krenuli sa otvorenim pitanjima; Ima li u mojoj kući oružja kao i u selu uopšte? Posebno ih je interesovalo ima li u selu ljudi iz Srbije i Beograda? Dok su me ispitivali, setio sam se jedne jaruge koja se nalazi u samome selu i u koju je jako nezgodno sići a još je teže iz nje izaći. Slagao sam ih da se tu nalazi zemunica sa mnogo oruzja i da baš tu često dolaze neki ljudi iz Srbije. Objasnio sam im gde je jaruga i zemunica koja je zapravo bila rupa u kojoj je živeo jazavac. I danas dok ovo pišem, nadam se da je barem jedan od njih slomio nogu. Da li su iskopali jazavca, ne znam. Ako jesu nadam se da je bio zaražen besnilom.

Došlo je vreme za prvo zaljubljivanje. Zvala se Mara i završavala je srednju školu nakon koje je trebala da se uda za Veljka Vunduka, policajca iz Vojnića koji je bio u ranim dvadesetim godinama. Kod Mare sam mogao da dodjem kad god sam hteo, čak i kada je Veljko bio kod nje. Ja ozbiljan u nameri da oženim Maru a njih

dvoje nasmejani. Lepo i meni i njima. Veljko je bio upućen u zavet ćutanja izmedju mene i njegovih kolega. Jednom smo o tome pričali pred Marom, ali na takav način da ona uopšte nije mogla da zaključi o čemu se zapravo radi. Bila je poprilično zbunjena, naročito što je to nešto imalo veze i sa mnom. Jednom mi je Veljko rekao; Ako stvarno hoćeš da oženiš Maru moraš to da uradiš dok ste oboje školarci, jer kad Mara završi školu ženim je ja a ti ćeš sebi morati da tražiš drugu devojk. Mara je uskoro završila srednju školu a Veljko je otišao na dalmatinsko ratište. Pala je hrvatska granata i ubila nekoliko srpskih boraca. Medju njima je bio i Veljko. Mara je mesecima posle toga bila na terapiji lekovima za smirenje. Plakao sam za Veljkom i Marom. Ostali su mi u lepom sećanju. Bili su mladi i neiskvareni. Planirali su da žive zajedno do kraja života a kraj je došao pre početka.

Po završetku drugog razreda rastao sam se sa mojim kolegom Vedranom koji se sa porodicom preselio u Vojnić. Obojica smo bili tužni da nismo mogli jedan drugog da pogledamo u oči. Preseljenje nije bilo na kraj sveta, ali mi smo bili

deca. Posle toga smo se vidjali jednom mesečno kada je Vedran dolazio kod ujaka. Tih nekolikom sati provodili smo u priči o skoli. Kao da smo se malo uozbiljili. Nije više bilo prečica, samo glavni put. Naredne godine, u proleće 1994. Godine, Vedran je pronašao nekakvu eksplozivnu napravu. Dečija radoznalost je dovela do aktiviranja iste, tako da je moj kolega ostao bez jagodica na prstima desne ruke i bez desnog oka. Sve i da sam bio sa njim od ovoga nisam mogao da ga odbranim kao sto sam ga branio od druge dece. Sa ovim je morao da se izbori sam, mada sam imao neki osećaj krivice zato što mu ne mogu pomoći. Pitao sam se kako je to živeti sa jednim okom nesvestan da ću uskoro sresti primitivca koji će mi dati odgovor na to pitanje i koji će mnogo godina kasnije sve to okarakrerisati kao nesrećan slučaj. Za mene će početi deo života pod parolom: Služba te proverava, koji će trajati sve do 23.04.2020. godine, a verovatno traje i dalje. Deo života u kome sam ismejavan, ponižavan i sputavan u režiji šabačkog policajca Stanislava Pavlovića i njemu sličnih budala. Borim se sam protiv njih. Vremenom sam stekao utisak da mi namerno atakuju na kardio vaskularni sistem.

Taj metak ih ne košta a ukoliko pogodi to je pogodak pravo u centar. Za ovaj zadatak Stanislav je koristio ime Čeda, tačnije Čedomir Jakovljević. Navodno da čovek sa tim imenom živi u selu Maovi nadomak Šapca, moler je i ima ćerku koja je nekoliko godina mlađja od mene, navodno policajka i biseksualka. Poprilično sam siguran da sam ovu žensku osobu vidjao u nekoliko navrata. Jednom je bila u policijskoj uniformi. Susreti koje važe za slučajne, a nisu. Na licu joj se ocrta ekstremlni promiskuitet. Više liči na penzionisanu prostitutku nego na policijskog službenika. Ukratko, sramota za policiju. Uklapa se u priču koju mi je saopštio policajac Stevan Dimitrijević iz Varne kod Šapca u periodu kada je završavao srednju školu unutrašnjih poslova. Njegova priča glasi ovako: Svaka polaznica srednje škole ili kursa za policiju koja dobro izgleda do kraja školovanja mora da bude razjebana što je ujedno priprema za njen dalji rad u policiji jer će po prijemu u službu biti presledjena visoko pozicioniranim policajcima za seksualnu razonodu. Stevan mi je to ispričao sa nekim osećajem krivice što i on nije deo toga dela policijskog obrazovanja po cenu toga da bi pristao da bude žensko. Za svoje stanje je našao

lek, bio je istovremeno u vezi sa dve devojke. Da nisam video još neke policajke ostao bih u ubedjenju da su sve one najobičnije kurvetine. Ima ih koje izgledaju baš onako kako treba da izgleda prava žena. Sama policijska profesija dodatno povećava njihovu pozitivnu veličinu u mojim očima. Pravi razlog Stanislavovog postupka je u tome što mu je prorečeno da će mu sin poginuti u saobraćajnoj nesreći, a ukoliko se to ne dogodi umreće. Stanislavu je prorečeno da će umreti od karcinoma i da će poslednji period života provesti u pelenama. Svi ćemo mi jednog dana umreti. Smrt je jedino što nam je zagarantovano po rođenju. Razlika je u tome što će neko umreti kao čovek a neko kao govno. Poslužio sam kao mali dečak iz nekog afričkog plemena koga usled nedaća koje zahvate pleme proglase za veštca i uzrok nedaća i zbog toga mu se život okončava u savani. Uspostavljen je status primitivius.

Vedran je bio u bolnicama u Banja Luci i Beogradu. Do Banja Luke ga je prevezao helikopter sa improvizovanog heliodroma na Petrovoj Gori. Taj helikopter u letu sam često vidjao iz dvorišta. Služio je za prevoz teških

ranjenika do Banja Luke. Često se moglo videti kako se helikopter ubrzo nakon poletanja vraća na Petrovu Goru. To je značilo da je ranjenik umro neposredno po poletanju. Kada su povrede sanirane koliko je to bilo moguće i kada je izašao iz bolnice, Vedran je došao kod ujaka u Podgorje. Bio sam u dvoristu kada mi je majka rekla da pogledam prema kumovoj kući ispred koje je bio Vedran. Bilo mi je toliko drago da sam odmah otrčao do njega. Prišao sam mu, pružio levu ruku, ali se nismo mogli pogledati u oči kao prilikom rastanka. Da si bio tu da vidiš kako je puklo! Mislio sam da ću da odletim u vazduh. U početku nije mnogo bolelo, tek kad je počelo da se hladi. Pričao je ovo kao da prepričava neku izmišljenu dečiju priču. Pogledao sam ga u desnu ruku, bila je u zavoju. Skupio sam hrabrosti da ga pogledam u lice, preko desne očne duplje je imao flaster. Hteo sam da ga nešto pitam ali nisam znao šta. Pitaj slobodno, ne boli me, ako na to misliš. To me svi pitaju. Nastavio sam da ćutim jer nisam hteo da budem šablon kao ostali. U narednih godinu dana videli smo se još nekoliko puta i više nikada. Znam da živi u okolini Beograda i da je oženio devojkicu sa kojom je bio u vezi od

sedmog razreda osnovne škole. Imaju sina.
Situiran je. Drago mi je što je uspeo u životu.

Početak 1994. Godine u jednom beogradskom kafiću došlo je do pucnjave u kojoj je Luka Bojović, sin tadašnjeg direktora beogradskog zoo vrta Vuka Bojovića, ranio Mihajla Divca zvanog Dile, također kriminalca. Iz straha od osвете Luka Bojović je napustio Beograd i pristupio je paravojnoj formaciji Željka Ražnatovića Arkana. Onaj ko je bio upućen u dešavanja i kome je trebao krivac za lošu sudbinu krenuo je u akciju. Nastao je elitni odred. Stanislav Pavlović, sramota za policiju, po svoj prilici na ratnom proputovanju kroz Kordun, dva kretena u ulozi Vuka i Luke Bojovića kao i posebno odabrani lokalci bili su prvi članovi odreda. Za prijem u elitni odred nužan je poseban odabir. Među izabranima se našao i moj prvi komšija Nikola Obradović, nastavnik u osnovnoj školi u Vrginmostu, inače homoseksualac. Ma kakve da su trenutne seksualne slobode ili ma kakve da budu odobrene u budućnost za mene će homoseksualci, lezbejke, biseksualci i njima slični ostati nešto neprirodno i nenormalno.

Tokom leta 2018 godine imao sam susret sa Stanislavom. Bio je prerušen u žensko i hteo je analni seks, tačnije hteo je da bude onaj koji ga prima. Nisam mogao da mu ispunim želju, nisam homoseksualac. Članovi odreda su postala i tri maloletna dečaka. Miodrag Linta iz Podgorja, nekoliko godina stariji od mene, član porodice koji su pre ovoga najstarijeg člana svoje porodice, Miodragovu baku, udavili u Trepči kod vodenice. Milan Vrga, takodjer iz Podgorja, rođen u martu 1985 godine ali ga je njegov deda Stojan upisao u školu 1991 godine uz obrazloženje da ne može da dozvoli da ja krenem u školu pre njegovog unuka. Ovaj deo Vrga poznat je po mlinu za čiju su izgradnju jedan deo novca pozajmili od Milutina Lapčevića ali mu novac nikada nisu vratili jer je Milutin izgubio život u Nemačkoj, doduše iz drugog pokušaja. Za vreme rata Vrge su snabdevali brašnom vojsku srpke Krajine ali su ujedno snabdevali muslimane u Bosni brašnom i oružjem. Često su za ovo korišteni vojni kamioni. Njihov džak brašna u kome je bila automatska puška koštao je 2000 nemačkih maraka. Treći je bio Desimir Macut, rođen 1982 godine iz Peščanice nadomak Vrginmosta,

musliman po majci. Sve junak do junaka. Isti se uvek nadju. Vremenom će odred primati nove članove, da se ne ugasi.

Lep prolećni dan 1994 godine. Vraćam se kući iz škole sa Milanom Vrgom sa kojim inače nisam praktikovao druženje. Voleo je da provocita a ja sam takve obarao na zemlju gde im je i mesto. Vrga se sa tim nije mirio tako da je jedne prilike imao pomoć odrasle muške osobe. Taj neko mi je prišao sa ledja, oborio me na kolena i čvrsto me držao da ne mogu da se pomerim, dok je Vrga bio ispred mene i smejaio mi se u lice. Na ramenima sam video šake odraslog muškarca. Ugrizao sam ga za levu šaku što sam jače mogao. Čuo sam psovke, otrgao sam se i uspravio ali iza mojih ledja više nije bilo nikoga iako nije bilo mesta za skrivanje. Ispred mene Vrga bled kao krpa. Prestao je da se smeje. Pogledao sam ga u oči i on je postao još bledji. Toga dana Vrga je insistirao da se zajedno vratimo kući. Jedan deo puta je doslovno pretrčao za mnom. Kada je ostao bez snage uspeo je da se prodere: Stani, jebem te tako brzog. Stao sam i okrenuo se ka njemu. Ponovo je prebledeo ali je skupio hrabrosti i lagano mi

prišao. Nastavili smo zajedno bez reči. Na nekih kilometar od kuće, pokraj puta vidim moju učiteljicu Katu. Osim nje, pažnju mi privlači muškarac koji liči na Vuka Bojovića. Gogo, ovi ljudi hoće da pričaju sa tobom samo nisu znali kako da ti pridju, zato sam ja sa njima. Ništa se ne boj, reče Kata. Muškarac koji liči na Vuka Bojovića tako se i predstavlja, dodavši: Sada tvoja tata čuva moga sina. Iza njega stoji mladić koga mi predstavlja kao svoga sina Luku. Jedan od prisutnih predstavlja se kao komandant Arkan. Naknadno će se uspostaviti da je u pitanju Nikola Obradović koje mi je u tome momentu bio neprepoznatljiv. Do njega je bio mladji muškarac koga su mi predavili kao komandanta Brazila. Vremenom sam saznao da je to bio prvi ratni nadimak Milorada Ulemeka Legije. Tu su još bili Miodrag Linta i Desimir Macut. Vrga se negde izgubio. Navodni cilj ovoga presretanja bilo je ismejavanje kamandanata Arkana i Brazila zbog maltretiranja srpskih boraca. Znao sam da su naši borci imali sa njima problema sve dok ih moji kordunaši nisu opkolili sa puškama na gotovs. Živote im je spasila činjenica da su došli iz Srbije. To je bila velika greska. Arkan je pred kordunašima bio kao mala

devojčica. Kriminalac Arkan je bio angažovan od strane tadašnje službe državne bezbednosti iz Beograda, ali se ja lično pitam zbog čega. Na frontu je bio poznat kao plačkaš i nasilnik koji se u tome periodu enermno obagatio. Od Arkanove ruke stradalo je više bogatih žena starije životne dobi nego li neprijateljskih vojnika. Nije ni čudno što je država propala kada se ima u vidu ko je i na koji način branio istu tu državu. Klasičan primer sramote za službu. Sve u svemu, meni kao izdanku kordunaške loze nije bilo teško da ismejavam krinimalce. Opet bih uradio isto. Tačnije ja i dalje radim isto. Pravi cilj je ubrzo počeo da se realizuje. Bivam više puta uzastopno šutnut nogom u predelu medjunožja od strane Miodraga Linte dok me je Desimir Macut drža sa ledja, pri čemu mi je rečeno da moju rasu treba zatrti. Ujedno mi neko od prisutnih prorokuje probleme sa vidom u budućnosti i na meni neobjašnjiv način bivam doveden u stanje totalne zamućenosti vida. Hoćeš li da te ostavim ovakvog, upita me Macut ljutitim tonom. Neću, odgovaram, bez da sam ga na taj način molio za bilo šta, iako sam stekao utisak da sam gotov. Prilazi mi sa automatom koji mi stavlja u ruke i okreće me prema mladiću

koji mi je predstavljen kao Luka Bojović. Osoba predstavljena kao Vuk mi dodatno objašnjava da je njegov sin Luka banda. To je na Kordunu značilo da je kriminalac i da prema njemu ne treba imati obzira. Svi prisutni me jednoglasno nagovaraju da pucam uz povike Za Srbiju i mnogo puta ponovljenu reč pičko upućenu meni. Uzastopno ponavljanje ove reči nekoliko godina kasnije služilo ja za etiketiranje onih koji nisu mogli da izdrže obuku u jedinici za specijalne operacije ministarsva unutrašnjih poslova Republike Srbije kojom je komandovao Milorad Ulemek Legija. Povlačim obarač i čujem prazan udar udarne igle. Automat je bio prazan. Medjutim neko preko moga ramena ispaljuje hitac iz pištolja i poganja lažnoga Luku u donji desni deo stomaka, s tim da je ovaj na sebi imao pancir. Lažni Vuk kreće sa besedom: Vidiš sine kako boli, a zamisli tek kako je bilo Diletu kada si ti pogodio njega, Dile nije imao pancir? Ne bih se iznenadio da je ovo neko snimao i da je snimak prikazan Mihajlu Divcu Diletu kao neki vid kompenzacije za ranjavanje sa ciljem da ga malo oraspolože dok ga ne ubiju, što se i dogodilo u prvoj polovini 1995 godine. U prilog mome mišljenju može da ide činjenica da su

lažni Vuk i Luka Bojović bili gotovo identični pravima. Pojavljuje se i jedan od policajaca iz Vrginmosta koga sam do tada video u nekoliko navrata ali kome nisam znao ime. Macut mu daje automat, ovaj ga uzima i gleda me sa nekim oduševljenjem kao da sam izmislio novu i bolju struju od Tesline. Od Macuta sada dobijam nož i uz istu proceduru treba da ubodem muškarca predstavljenog kao komandant Brazil. Zalećem se, zamahujem rukom u kojoj je nož i pogadjam ga u trup pri čemu se i nož i ja obdijamo i padam na zemlju. I on je imao pancir. Konačno sam se i ja našao na zemlji. Gledam u prisutne, oni oduševljeni, ne sobom već sa mnom- Jedino su zaboravili da su i oni banda. Dok se sve ovo dešavalo Vrga se sakrio u kanal pokraj puta iz koga je sve posmatrao. Vratio sam se kući i nisam se sećao ničega dugi niz godina, kao sto će se ponoviti u pogledu nekoliko narednih događaja. Psihologija je čudo, naročito kada se zloupotrebljava. Sa druge strane postoji opravdanje: Trebao si mnogo ranije da razbiješ psihološku blokadu pa bi bio primljen u Službu. Tokom letnjeg raspusta dok sam se igrao iza kuće, sedmorica odraslih muškaraca me je okružilo od kojih su me neki

srednje jako šutnuli nogama. Ovo ti je zbog komandanta! Koji komandant, pitao sam se u sebi? U nepoznatom glasu sam prepoznao ekavski dijalekt srpskog jezika kojim se govori u Srbiji. Ranije sam to uočio kod lažnog Vuka i Luke. Ova sedmorica muškaraca bili su u vidu iluzije. Najistaknutiji i najvidljiviji delovi njihovih tela bile su šake, ostalo je bilo gotovo providno. I nakon ovoga događaja dolazi do totalnog višegodišnjeg zaborava. Što se tiče pomenutih iluzija dešavale su se više puta do sada i svaki put kada ih je neko režirao imale su ista obeležja. Prostor u kome se dešavaju, bez obzira da li je u pitanju otvoren ili zatvoren, deluje zamućeno kao da se posmatra kroz zamućeno staklo, odaje utisak iskrivljenosti, osobe i predmeti u njemu su oivičeni, ponekad nerealno udaljeni ili približeni tački gledišta, neprirodno svetli ili tamni, providni, izduženi ili smanjeni. Zbog ovoga sam mogao poverovati u svašta ali me je toga doslovno spasao jedan dokumentarni film koji sam pogledao nešto ranije iste te godine. Film je bio baziran na zapisu iz jednog srednjevekovnog katoličkog manastira u kome je detaljno opisan postupak pomoću koga je jedan od monaha doveden u

stanje svesti da vidi i poveruje u nepostojeće. Naveden je postupak kojim je na monaha izvršen potreban psihološki uticaj koji je u kombinaciji sa određenim režimom ishrane doveo do izmene u hormonalnom sastavu i odnosu hormona u organizmu da bi sve ovo uticalo na ciljanu izmenu svesti, da bi na kraju procesa u unapred pripremljenom prostoru monah učvrstio svoju veru tako što mu se prikazao jedan od takozvanih svetih. Ne znam kako je bilo tada, ali danas je dovodjenje lica u zabludu krivično delo. U današnje vreme vešti madjioničari, koje sa pravom nazivaju iluzionistima, u cilju zabave u stanju su da u unapred pripremljenom prostoru publici prikažu svašta. Smatram da je prvi registrovani iluzionista bio Isus Hrist. On je pred narodom hodao po vodi i pretvarao vodu u vino. Dovodim u pitanje i njegovo raspeće, okupljeni narod je video njega, a na krstu je možda bila krpa. I na primeru Isusu Hristu neko je zaradio i obogatio se a neko je zbog njega izgubio život. Krajem 2008. Godine malo sam se upoznao sa pojmom iluzija kroz jedan udžbenik iz oblasti kriminalistike koji se u to vreme koristio tokom obuke za poslove privatnog detektiva. Postoje

vidne, čulne i osetne iluzije I ciljano se premenjuju za dovodjenje normalnih osoba u zabludu. U prvi mah sam bio ubedjen da se ovo primenjuje u borbi protiv kriminalaca, ali je vreme i stanje u kome se živi demantovalo moje ubedjenje. Bitno je da su svi vidovi iluzija primenjeni u mome slučaju, a kriminalci neka nesmetano rade svoj posao. Inače, autor udžbenika i obuke bio je jedan od nekadašnjih šefova beogradske kriminalističke policije, čovek koji je početkom devedestetih godina dvadesetog veka penzionisan u ranim četrdesetim godinama života i nije bio jedini koji je tako prošao. Njihova mana je bila u tome što su hteli da budu policajci i da rade policijski posao. Danas se u Srbiji dešava slično, samo bez slanja u prevremenu penziju. Napisaću na sopstvenu odgovornost da policajcima u Srbiji, bez obzira da li već rade policijski posao ili su tek počeli, treba dozvoliti punu slobodu u radu bez da im se dešava da nailaze na zaštićene i nedodirljive pri čemu oni postaju ismejavani i omalovažavani. Ujedno, policajac treba da bude hrabar i posten.

Istog tog leta na istome mestu iza kuće, Stanislav mi je prišao sa ledja, potkačio mi desnu nogu i doslovno mi nabija nešto bodljikavo u desno oko dva puta uzastopno. Imao sam utisak da je to nešto bodljikavo bilo na nekoj pločici, kao neke sitne zgusnute iglice. Čujem nekoga u pozadini: Ti ćeš ismejavati komandanta! Budi zadovoljan što sam ti ostavio jedno oko, a ako bude potrebno srediću ti i njega! Mene ovo navodi na zaključak da je kriminalac u redovima državne bezbednosti bio vredniji od deteta koje je u tome uzrastu preziralo kriminalce i nazivalo ih lokalnim izrazom banda posrana. Prilikom ubistva Željka Ražnatovica Arkana 2000 godine u beogradskom hotelu Interkontinental, jednim od metaka je pogodjen u oko. Potom mi rukom nabija glavu ka zemlji, padam i istim okom dodatno pogadjam vlat neke oštre trave. Odižem glavu i neko mi stavlja travu u usta: Na pasi! Ustajem i iza sebe čujem glas identičan glasu lažnog Luke: Izvini bando, moraš i ti nešto da naučiš. U vidno polje moga levoga oka ulazi nečija leva ruka sa ispruženim kažiprstom na kome se nalazi nešto nalik na neku mast i to završava preko moga levoga oka bez trenutne

reakcije. Ispred sebe vidim Stanislava u vojničkoj uniformi pri čemu na scenu stupaju iluzije u smislu da se na Stanislavovom licu naizmenično preklapaju dva lica. Čedo, nisi trebao toliko, dovikuje neko iz pozadine. Stanislav sa dva lica kao da upada u neku vrstu psihoze, počinje nasumice da mlati rukama i izgovara nešto što meni ni dan danas nije jasno: Ljudino! Ma ti si ljudina! Ma ko te jebe! Jebi ga Ribarac, sjebo sam te! Ma jebi se i ti Ribarac! Ma jebite se obojica! Ma jebi se i ti Ribarac i tvoja ćerka! Ponovo čujem nekoga iz pozadine: Nema šanse da ovo ikada provali. Nakon svega ovoga dvolični Stanislav uvlači ruku u pantalone, možda i u gaće, vadi neku malu čokoladicu i počinje da je jede. Ja sam počeo da dozivam majku ali ne sa namerom da mi pomogne, već da mi donese pušku da se razračunam sa primitivcima i bandom. Majka je došla bez puške upitavši: Ko ste vi, sta hoćete od njega? Zvaću policiju! Dvolični Stanislav i još jedan pokraj njega samo su se nasmejali. Policiju? Mi smi policija i ovde i u Srbiji, a vi ćete uskoro doći u Srbiju pa gledajte onda šta ćete! Nakon njihovog odlaska došao je Nikola Obradović rekavši: Gogo ovo su bili šapčani, i na tome je

ostalo. Nisam bio kod doktora. Podrazumeva se da sam utonuo u zaborav, ali ne totalni. Ostavili su mi u sećanju deo kada sam pao i desnim okom dodatno pogodio vlat oštre trave. Od 2003 godine na desno oko nazirem senke na razdaljini od nekoliko metara. Dugi niz godina na pitanje, šta ti je sa okom, davao sam odgovor: Kada sam bio mali pao sam i povredio oko na vlat trave. Svi su me gledali kao da znaju šta je zapravo u pitanju ali su ćutali.

U desnom oku sam osetio neprijatnu iritaciju. Umio sam se na česni tako da mi je ona mast ili sta već završila u levom oku koje je zbog toga narednih nekoliko dana više ličilo na komad svežeg mesa nego na oko. Narednog leta javlja mi se iritacija desnog i tada sam odveden kod doktora. Doktorica u Domu zdravlja u Vrginmostu nakon pregleda obraća se mojoj majci: Ovo oko je povredjeno ali ja to ne smem da napišem, moram da napišem da je u pitanju konjuktivitis.

Krajem jula 1995 godine imam neku vrstu posete. Došao je Nikola Obradović koji je ponovo bio u ulozi Arkana i koga ponovo u prvi mah nisam prepoznao, dvojnici Vuka i Luke

Bojovića i muškarac koga su mi predstavili kao Hanibala Kovača. Čovek sa tim imenom i prezimenom živi u Šapcu i bavi se nečim nalik na novinarstvo. Imali su pratnju od nekoliko naoružanih muškaraca. Zanimljivo da sam momentalno prepoznao lažne Bojoviće ali se nisam setio predhodnih događaja. Vukov dvojnik mi se obraća: Pozdravio sam se sa tvojim tatom a sada sam došao da se pozdravim sa tobom. Mi se vraćamo u Srbiju a i vi ćete uskoro za nama. Ova banda je imala pristup komandi vojske krajine u kojoj je moj otac, kao pripadnik specijalne jedinice policije, bio na poslovima obezbeđenja zajedno sa Milošem Obradovićem, rođenim Nikolinim bratom. Pričali su da gore čuvaju i nekog malog Luku iz Beograda, sina Vuka Bojovića. Sve je to bila taktika koja je paralelno izvodjena na Kordunu i Beogradu. Najpoželjniji scenario bi bio da je Mihajlo Divac krenuo u osvetu na Kordun pri čemu bi se našao na ratnoj teritoriji gde život nema vrednost, naročito njegov i pri čemu bi se suočio sa tada već uveliko prekaljenim borcima. Mene su slikali sa raznim puškama u rukama samo što su te puške imale obeležja ilizije. Uspostaviće se da su puške zapravo bile

metle, lopate i krampovi. Način da me ponize zbog one puške koju sam tražio godinu dana ranije i da mi odrede takozvanu sudbinu. Saopštavaju mi da će Aleksandar Vučić biti predsednik Srbije i da je moj zadatak da ga štitim time što ću mu pretiti na svakom koraku što će dovesti do povećanih mera njegovog obezbedjenja. Ima smisla tako da sam u jednom periodu vršio moj zadatak bez da sam od toga imao neke koristi, izuzev što sam po svoj prilici samome sebi dodelio status lica koje je ekstremni protivnik režima i koje kao takvo mora biti na odredjenim merama od strane bezbednosnih struktura. Dobar način da se pod ozbiljan nadzor stavi neko ko je kao dete bio spreman da puca na kopiju kriminalca Luke Bojovića i da se zaleti sa nožem na kopiju kriminalca Milorada Ulemeka Legije kao i da traži pušku da se razračuna sa primitivcima. Bravo Stanislave! Kriminalci su ti zahvalni. Zahvaljujući tebi i policajcima koji su slični tebi imamo i kriminalaca i primitivaca da možemo da otvorimo jedno izvozno preduzeće i da vas sve zajedno izvezemo što dalje od Srbije! Ako neko ozbiljan vodi brigu o bezbednosti gradjanina Aleksandra Vučića

koji je u periodu kada sam ja ovo pisao bio na funkciji predsednika Srbije iskreno bih mu savetovao da ga sklone sa televizije. Previše je prisutan na televizije a vodi državu u kojoj polovina gradjana sa pravom glasa bojkotuje izbore, on sam ima oko 20 procenata pristalica, realna plata u Srbiji je oko 400 eura a on uporno priča o parama koje padaju sa neba. To dovodi do nezadovoljstva koje može dovesti do pojave takozvanog slododnog strelca iz naroda za koga se nije znalo sve dok nije povukao obarač. Što se tiče konstatacije da će Aleksandar Vučić biti predsednik Srbije, tu nema nikakve nejasnoće ili čuda. Plan je napravljen a da verovatno ni Vučić nije znao za to sve dok nije došlo vreme da sazna. Bivši predsednika SAD Donald Tramp predstavljen je kao predsednik u animiranoj seriji Simpsonovi mnogo godina ranije nego što će postati predsednik. Mnogo toga što se danas dešava na globalnom nivou predstavljeno je, ili bolje reći najavljeno u igranim filmovima: klimatske promene, nove bolesti, globalna pretnja od strane terorizma kao i borba protiv istog, osvajanje svemira, nove vrste oružja, uređjaja, vozila, kao i novi načini življenja. Polovinom osamdesetih godina dvadesetog

veka u tadašnjoj Jugoslaviji prikazivana je Top lista nadrealista koja je smatrana serijom humorističkog karaktera. Nadrealisti su u jednoj od epizoda podelili Jugoslaviju na zasebne države što se i dogodilo nekoliko godina kasnije. Takozvani prorok iz Srbije Mitar Tarabić je u 19 veku prorokovao izgradnju pruge u tadašnjoj Srbiji. Običan Srbin toga vremena nije imao predstavu šta je pruga iako je pruga već postojala i bila u upotrebi na teritoriji tadašnjeg austrijskog carstva što je od Srbije bilo udaljeno koju stotinu kilometara, tako da je Tarabićevo proročanstvo nakon realizacije prihvaćeno kao nešto nezemaljsko i sudbinsko na šta čovek nije mogao uticati. Retki školovani Srbi toga vremena kao i samo rukovodstvo Srbije dobro su znali da pruga postoji sa druge strane reke Save. Covid-19, kod nas Srba je najavljen u vidu proročanstva nekoliko godina pre 2019 godine, čak je naveden i naziv koji se koristi globalno, covid-19. Sama Srbija je predstavljena kao jedino mesto na svetu gde će biti svaki lek protiv ove zaraze, odnosno svaka vakcina koja je napravljena. Meni ovo više deluje da smo jedino mesto na svetu gde se testiraju sve ove vakcine koje su napravljene u relativno kratkom

vremenu. Rekli su da ćemo za četiri godine, znači 1999 godine, ratovati protiv Amerikanaca i da ćemo ih pobediti, kao i da ćemo im oboriti avion koji im niko nikada nije oborio. Ovo se odnosi na pad Stelte F-117A tokom bombardovanja Srbije 1999. godine. Ja i ovo tumačim kao unapred dogovoreno delo po principu: Vi nama deo teritorije za bazu a mi nekome od vas novac, a svima vama osiromašeni uranijum i obaranje sopstvenog aviona stela generacije da možete da se hvalite i napravite novi mit kao što je bio slučaj sa bitkom na Kosovu 1389 godine kada smo pobedili Turke da bi potom isti ti poraženi Turci vladali nad nama pobednicima narednih pet vekova pri čemu su nam pravili decu, nekada prinudno a nekada na dobrovoljnoj osnovi druge strane. Neko ko je ekstremno bogat i umno bolestan deluje globalno i lokalno i odlučuje šta će, kada će i kako će biti. Taj neko je slučaj za policiju. Za Luku Bojovića je tada rečeno da je banda i da će, kada mu u Srbiji postane rizično pobeći u Španiju, a kada mu i tamo postane rizično predaće se španskoj policiji jer će u zatvoru biti najbezbedniji. Spomenuta su i dva kriminalna klana sa ovih prostora, vremenom će se

ispostaviti da su u pitanju škaljarski i kavački klan, koji će se međusobno uništiti zbog nestanka 400kg kokaina u Valensiji. Nestanak pomenute droge se dogodio 2009 godine i klanovi su objavili rat u kome su svi stariji od 16 godina legitimne mete. Luka Bojović je uhapšen ili se predao španskoj policiji 2012 godine. Možda je ovo savršena policijska akcija u kojoj se kriminalci navode da se međusobno istrebe kako bi svi ostali bili mirni i bezbedni iako običnome čoveku sve ovo deluje suprotno od navedenog. Moguće da je pravi Luka Bojović ostao dužan policiji. Meni je sve ovo govoreno sa ciljem da ljudski život prihvatim kao nešto što je unapred odredjeno i nepromenljivi i da kao takav budem pogodan za manipulaciju po nečijoj volji. Ovo će me vremenom, između ostalog, uputiti i na srpsku pravoslavnu crkvu, jednu nepotrebnu parazitsku organizaciju u kojoj vladaju lopovluk i okultizam. Proragiranje nepostojećeg se podrazumeva. Nikada ništa nisu uradili za narod osim onoga što je u nekom periodu nužno kako bi sebe predstavili kao dobre božije ljude. Dok narodu propagiraju skromnost oni su mahom bogati. Skloni su seksualnim perverzijama. Bilo je i dosta

slučajeva švalerisanja u samoj crkvi iza oltara, prostora koji je pogodan za ovu aktivnost jer je po crkvenom zakonu ženama zabranjen ulazak iza oltara. Za vreme rata na Kordunu sveštenik Dušan Puškar je otvorio apoteku u kojoj je prodavao lekove koje su Srbi iz Švajcarske poslali kao humanitarnu pomoć, znači da se dele besplatno i u skladu sa potrebama. U isto vreme tadašnji i današnji ugledni šabački sveštenik Voja prodavao je čokolade koje su takodje bile vid humanitarne pomoći. Voja je u tome periodu prodavao i pištolje. Danas, Voja ima kafić u centru Šapca i veze u policiji.

Čovek ne može da utiče na to da li će biti rođen ali zato ima puno pravo, čak i zakonsko, da sam sebi trasira životni put uz obavezu poštenog načina života kako ne bi snosio zakonske posledice. Zakon je dužan da takve ljude štiti i da sankcioniše sve one koji predstavljaju remetilački faktor.

Po pitanju skorog pada Krajine, kroz ciničan smeh su me pitali kako bi smo mogli da zaštitimo naše ljudstvo i artiljeriju? Setio sam se jedne dečije emisije koju sam za vreme rata gledao na temu maketarstva. Možemo da

napravimo makete, rekao sam. Možemo, ali nećemo. Napravićemo ih za četiri godine kada budemo ratovali protiv Amerikanaca. Sa ovim su pokušali da me drže u ubedjeju da sam neko bitan ali opet bez bilo kakve koristi po mene. Prazna priča i ništa više. Ako nekome treba menjam za nešto konkretno i materijalno što bi mi omogućilo normalan život. Tokom bombardovanja Srbije 1999 godine bio sam u izbegličkom kampu Varna kod Šapca. Tokom jednog popodneva došao je policajac Živko Simić, koji će mi se nešto kasnije zgaditi, i saopštio mi je da je prva maketa pogodjena od strane NATO avijacije. Naveo je datum, sat i mesto negde na Kosovu. Nisam zapamtio. Tražio sam da me sa 14 godina, koliko sam tada imao, uputi na ratište na Kosovu. Hvala mu što mi nije ispunio želju. Za kraj, od mene su tražili da se nakon mnogo godina naslonim laktom na jednu ženu u autobusu, kada dodje vreme znaću kada i na koga. Zapamtio sam zadatke, proroci su nestali iz glave na mnogo godina, a ja o ovome nisam nikom pričao. Pitam se da li bi imalo smisla i da sam nekome rekao?

August 1995 godine. Sve je spremno za povratak kući, odnosno, pad Krajine kako se i danas saopštava javnosti. Deo vojne tehnike je već u Srbiji. Borcima je planski uništen moral. Raketni sistemi na Petrovoj Gori su onesposobljeni od strane državne bezbednosti iz Beograda kako bi Zagreb ostao sačuvan. Ratni profiteri su već u Srbiji. Srbija je osiromašena sankcijama i inflacijom. Predhodno je planski slabljena u periodu do početka rata kroz ulogu finansijera cele tadašnje Jugoslavije. Siromaštvo će biti još veće jer uskoro stiže nas 250 hiljada koji smo tokom četiri godine rata imali troškove za svakodnevne životne potrebe a nismo imali nikakve prihode jer nam u ratnim okolnostima poštenje nije dozvoljavalo da ostvarujemo prihode. Dolazi 250 hiljada bankrota. U noći između 1 i 2 avgusta u Podgorju niko nije spavao. Psi su u celom selu toliko lajali i zavijali da je spavanje bilo nemoguće. Ljudi su pokušavali da ih smire ali je to bilo nemoguće. Više puta sam sa dedom izlazio do pasa. Dok smo ih nemo gledali deda je procedio kroz zube: Neće biti dobro. Ovoga sa ranom na leđima pusti sa lanca da dočeka Hrvate. Tako sam i uradio nekoliko dana kasnije. **Bio je to pit bul**

terijer sa svežom ranom na ledjima koji je nekoliko dana ranije osvanuo na mestu gde je bio moj pas Miki kome se izgubio svaki trag. Taj pit bul terijer koga sam pustio da dočeka hrvate dočekaao je Stojana Vrgu koji je u moju kuću došao pre hrvate i sve iz nje odneo. Stojan je ostao u selu jer je tokom rata bio u stalnom kontaktu sa svojim rođenim bratom koji je živeo u Zagrabu sa suprugom hrvaticom i sinom koji je bio pripadnik hrvatske vojske. Ona kuća u selu koja se nalazila na 50 metara od moje bila je kuća Stojanovog brata i posredstvom policije pretvorena je u magacim municije i granata tako da Stojanov brat iz bojazni za sopstvenu kuću nije prenosio Hrvatima lokaciju magacina. Pametna je policija. Kriminalci se uvek prevare kada pomisle da su pametniji od policije. Hrvatski napad je počeo 4.8. 1995. Godine oko 04:30. Probudile su me eksplozije granata koje su padale po Vrginmostu. Čuo sam majku pokraj kreveta: Ustaj, ovi vragovi su nas napali, idemo kod kumova u podrum. Tu smo proveli dva dana, do 6.8. Toga dana u 13:50 krećemo kući. Otac je bio negde na prvoj borbenoj liniji. Pod borbom se od kuće otišlo, pod borbom se

izvan kuće živelo, pod borbom se kući vratilo.
Bio je to krvav život. Ispovraćao sam se, ušao u
kumov auto u krenuli smo. Kolona prodanih i
izdanih se lagano kreće. Žene, deca, starci, borci.
Slika Paje Jovanovića Seoba Srba uživo.
Gledam kroz otvoren prozor auta. Meni
nepoznat borac dovikuje: Srbijanac ideš kod
svojih, boli te uvo za sve! Nadomak Dvora na
Uni hrvati napadaju kolonu i dolazi do borbe.
Kum odlazi sa puškom da štiti kolonu. Dalje
idemo peške. Sa leve strane puta u kanalu, leži
nekoliko ubijenih staraca. Ne gladaj ih,
spavaju, kaže mi majka. Ne spavaju, Hrvati su
ih ubili, rekao sam. Metci fijuču oko i preko
nas. Čuje se poneka detonacija. Sklanjamo se u
neku nedovršenu kuću. Sa nama je i jedan
borac. Osim njega pušku ima jedan pijani
starac. Mali, jel znaš sa puškom, pita me
borac? Znam, kažem. Pjanduro, daj pušku!
Prilazi mu i uzima mu pušku iz ruku. A šta ću ja
pita starac, ali ne dobija odgovor. Borac mi daje
pušku. Repetirao sam je i otkočio. Namestio
sam se uz ivicu prozora kroz koji je uleteo
metak, pogodio u zid i rikošetirao ali srećom
nikoga nije pogodio. Još nekoliko metaka je
završilo u zidu sa spoljašnje strane oko

prozora. Mali, ako hrvati dodju na nišan nemoj pucati samo pravo, pomeraj cev levo desno, upućuje me borac. Znam,kažem mu. Pogledao me je i rekao više za sebe: Jebem ti ovaj rat kad su i deca naučila da pucaju. Iza nas dvojice žene, deca i starci. Isprad nas borba. Medju prisutnima jedna baka doprinosi borbi, kune hrvate. Nikada u životu nisam bio mirniji.Pitam se da li sam tada odrastao? Na udaljenom brdu desno od nas, naziru se ljudske figure, muslimani. Mali, ponovo mi se obraća borac, jel znaš čija je ono vojska što ide niz ono brdo? Znam, nije naša, odgovaram mu. Njima ne smijemo pasti živi u ruke, jel ti jasno, dodaje. Jasno mi je, kažem. Baba, eno ti muslimana, kuni i njih, obraća se babi. Baba kao po komandi počinje da kune.Onaj pijani starac vadi iz ranca flašu rakije, otpija i nudi borca i mene. U isti glas ga šaljemo u tri pičke materine. U madjuvremenu borba se postepeno smiruje. Čuje se još poneki pucanj naših boraca. Potom se čuje neprijatna tišina iz koje se pojavljuje jedan od naših boraca, prilazi prozoru i zbunjeno gleda u mene. Otkud ovome malome puška, pita borca? Od one pjandure, odgovara ovaj. Mali vrati pušku

pjanduri, obraća se meni. A šta ću ja , upitao sam? Ti više nećeš ništa, ti si svoje završio, ulazi u kuću i otima mi pušku vrativši je pjanduri. Ovaj ga nudi rakijom i ponovo biva poslat u tri pičke materine. Mali znaš li kuda ideš, pita me borac sa kojim sam bio na prozoru? Idem u Srbiju, u Šabac, odgovaram. I ja ću u Srbiju, samo da ti kažem jednu stvar. I mi, i Srbija i Srbi iz Srbije, svi mi zajedno idemo u tri pičke materine, reče borac. Krećemo prema putu na kome je prvi prizor jedan od naših poginulig boraca. Borci se okupljaju, dele municiju i dele se u dve grupe. Jedna grupa da štiti civile od Hrvata a druga od muslimana. Na putu izrešetana vozila i čaure, negde krv. Sustiže nas stari kum Rade sa traktorom i prikolicom i dalje nastavljamo sa njim ali uskoro Hrvati ponovo napadaju. Vidim jednog od prvih komšija iz sela Radu Lapčevića ili nekoga ko na njega liči, ili njegovu iluzornu izvedbu. Sa njim su lažni Luka i navodni Hanibal. Gogo dolazi i uzimaj pušku, nema ljudi, moramo se nekao izvući odavde. Momentalno sam iskočio iz prikolice i kao da sam momentalno utonuo u san. Predpostavlja da su me nečim omamili. Kada sam se

probudio nisam znao gde sam iako sam bio na istom onome putu. Prilazi mi Stanislav koji je bio u maskirnoj uniformi i sa puškom. Da li sam ti poznat, da li si me nekada video, pita me? Ne, odgovorio sam zbunjeno, A sada, upitao me je ponovo? Kada je izgovorio A sada, kao da mi je uključeno neko dugme u glavi. Momentalno sam ga se setio. Rekao je da se zove Čedomir Jakovljević i da živi u Maovima kod Šapca kao i da mogu kod njega da odrastem sa njegovom ćerkom i da se, kada odrastemo, možemo venčati. Ništa nisam odgovorio, jer ništa nisam ni razumeo. Momentalno sam sve zaboravio. Neko me je odveo iza jedne kuće gde je bio kumov traktor i u prikolici svi na smrt isprepadani. Šta je bilo sa njima niko ne zna ili ne sme da zna. Počeo je da pada mraka i veća grupa nas civila smestila se u jednu kuću. Kada je posve pao mrak počela je borba. Bila je identična borbi za oslobađanje Topuskog i bila je na sve strane oko kuće. Nas decu su smestili na neki krevet kao sardine. Jadna žena je imala malu paštetu u foliji. Dala je svakom detetu po malo a kada je došla do mene paštete više nije bilo. Gleda me i ćuti. Pridižem

se i otimam joj foliju iz ruke i počinjem da je
žvaćem. Žena okreće glavu od mene sa suzama
u očima. Ostala deca su zaspala. Samo sam ja
ostao budan cele te noći žvaćući foliju i
slušajući rafale i detonacije. Tokom noći i
borbe Stanislav i kreten u ulozi Luke Bojovića
oko kuće glume Hrvate. Za mene oni su ponovo
bili nepoznati ljudi. Potom ulaze u kuću i
obraćaju se ženama: Mi sad možemo da vam
radimo šta god hoćemo, samo što nećemo.
Nismo mi takvi. Poželeo sam da mi je u rukama
ona puška koju sam držao u popodnevnim
satima na onome prozoru. Smeju se cinično i
izlaze iz sobe. Nešto kasnije Stanislav se
pojavljuje na vratima sobe vidno zadovoljan.
Ne bih se začudio da je nekoga silovao. Vadi iz
džepa paštetu i počinje da je jede. Da budem
iskren, nadao sam se da će se udaviti. Svanulo
je, borba je prestala a ja sam konačno
ispljunuo onu foliju iz usta. Ponovo pokret u
pravcu šume iza koje je teritorija Bosne. Vode
nas jedan stariji čovek i njegov unuk po imenu
Milan koji ima 19 godina i lovački karabin sa
optičkim nišanom. Kako smo kročili u šumu po
njoj su počele da padaju granate ali srećom ni
jedna nije pala na nas. Kako zalazimo dublje u

šumu iza nas se čuje rafalna paljba. Sustiže nas jedan od boraca i ubrzavamo korak. Kuma Ljiljana doživljava neku vrstu šoka i hoće da ostavi u šumi svoju osmomesječnu ćerku. Moja majka uspeva nekako da je urazumi i uzima od nje bebu. Moja šestogodišnja sestra Milena i kumin petogodišnji sin Rade беру šumsko cveće i hoće da se potuku oko jednog cveta koji su krenuli da uberu u isto vreme. Rafali postaju sve blizi. Milan se odvaja od nas. Nestaje u šumi i nakon kratkog vremena čuje se pucanj iz karabina i odmah zatim kraći rafal. Ode moj Milan, izusti deda kroz jecaj. Tada sam video da čovek može da plače bez suza. Može da razume samo onaj ko je video. Izlazimo iz šume na čistinu ali nas u šumu momentalno vraćaju rafali sa druge strane ispaljeni ka nama. Opet su metci žviždali oko i preko nas. Mali kum Rade je bio tik uz mene tako da sam ga refleksno zgrabio za ruku i odvukao ga sa sobom u jednu uvalu izmedju čistine i šume. Odatle smo ušli u sumu. Nastavili smo dalje prema negde. Ne znam koliko smo vremena išli kroz tu šumu, znam da smo bili žedni. Glad niko nije spominjao. Naišli smo na nešto što je pre leta verovatno bilo potok. U tome periodu

to je bio mali blatnjavi vodotok u kome je bilo više blata nego vode. Vode je bilo toliko malo da se nije moglo zgrabiti rukom. Prišao sam, legao potrbuške i počeo da pijem više blata nego vode. Nakon nekoliko gutljaja osetio sam se mnogo bolje tako da sam popio jos malo. Danas bih se od toga verovatno otrovao ali tada mi je pomoglo. Borac mi je dobacio da pijem kao pašče. Nekolicana je pokušala da pije ali nisu mogli iako su bili žedni. Jedino je pašče bilo inatno da se na brzinu oporavi i nastavi dalje sa jednim problemom manje. Ubrzo smo se našli na nekoj livadi. Sunce je već počelo da prži. Sada idite samo pravo, reče Milanov deda koji je i dalje plakao bez suza. Zatim se okrenuo od nas i krenuo ka šumi. Kuda ćeš ti, upita ga borac? Idem ja kod moga Milana, reče nezaustavljajući se. Svi smo nemo gledali za njim znajući da je svaka reč suvišna i da ne bi ništa promenila. Nastavili smo kako nam je rekao naišavši na omanju reku preko koje smo prešli. Voda mi je bila do polovine grudnog koša, hladna i oštra iako je bilo leto. Ovoga puta sam bio mokar uključujući i čarape. Još malo i naziru se put i most. Na mostu su dubleri Vuka i Luke i onaj koga su predstavili kao

komandanta Brazila i on odmah pita borca:
Gde si ti do sada, mislili smo da smo te izgubili?
Borac mu odgovara pitanjem: Jel se sav narod
izvukao? Ovi koji smo mi izvlačili su se izvukli,
a i mi smo svi na broju.,reče Brazil i nastavi:
Koliko ti je ostalo metaka? Trinaest, reče
borac. Ti si još i dobar, osmehnu se Brazil, da
su Hrvati znali koliko malo imamo metaka
mislim da bi pobacali svoje puške i krenuli na
nas golim rukama. Zatim se Brazil obraća meni
pitanjem: Znaš li kuda si prošao juče i danas?
Znam, prošao sam kroz vatru i vodu dignute
glave; odgovorio sam mu. Dve godine kasnije
Kroz vatru i vodu dignute glave bili su početni
stihovi himne jedinice za specijalne operacije
ministarstva unutrašnjih poslova Republike
Srbije kojom je komandovao Milorad Ulemek
Legija, ranije nazivan Brazilom. Da li si video
naše ubijene civile pita me lažni Vuk?
Jesam,kažem. Da li si čuo za Djindjića, nastavi
da pita? Šta je to Djindjić, upitao sam i ne
sluteći da je u pitanju čovek? Djindjić je čovek
koga će ubiti ovaj koji stoji ispred tebe. On se
zove Zvezdan, završi lažni Vuk. Ne znajući o
kome i čemu se radi o tome tada nisam ni
razmišljao. Kako god nekome zvučalo mi smo

bili srećni što je rat završen iako smo ga mi Srbi izgubili sticajem istorijskih i političkih dešavanja. Počeli smo da lajemo i zavijamo kao psi svi u jedan glas, kao čopor. Što se tiče ubistva premijera Zorana Djindjića koje se dogodilo u martu 2003 godine pitam se zašto isto nije sprečeno, kada se za njega znalo u avgustu 1995 godine. Ili je u pitanju još jedna u nizu predstava za običan narod u režiji onoga koji je umno poremećen u kojoj su moguća dva scenarija u skladu sa potrebama – ubistvo ili fingirano ubistvo? Za ovo ubistvo su osudjeni Zvezdan Jovanović, Milorad Ulemek Legija kao i još nekoliko pripadnika jedinice za specijalne operacije i nekoliko pripadnika tadašnje najjače kriminalne grupe u Srbiji zemunskog klana. Vodje ovoga klana, Dušan Spasojević Šiptar i Mile Luković Kum su ubijeni od strane policije. Njih je trebalo ubiti barem dve godine ranije. Pametnije je bilo dati im po metak u čelo nego što su im dali službene legitimacije državne bezbednosti. Dužnik Luka Bojović je postao kriminalac broj jedan u Srbiji i regionu. Nastavak puta prema Srbiji, u mome slučaju Šapcu na čijem će se primeru moći videti kompletna situacija u državi koja je dovela do

sadašnjeg izrazito negativnog stanja. Policijski službenici poput Stanislava Pavlovića će napredovati u službi što automatski službi daje besmisao, dodajući da će policija vremenom za pojedince postati sigurno radno mesto koje podrazumeva nerad i privilegije dok probleme vezane za kriminal treba da rešava neko drugi, dok ce primat u društvenom, privrednom i ekonomskom životu preuzeti ljudi poput Dušana Petrovića, Duška Pantića Morave i Milana Ostojića Sandokana. Prioritet je bilo znati šta radi i misli Goran Lapčević novonastali socijalni slučaj koji će vremenom imati probleme sa vidom. Postalo je nebitno što banda iz šabačkog naselja Čavić na ulici tuče svakog petog ili svakog sedmog prolaznika. Postalo je nebitno što su braća Suvajdžići jednom mesešno okretali grad naopačke. Postalo je nebitno što je Dušan Petrović, inače polu Ciganin, jedan od ljudi koji su nakon demokratskih promena 5. Oktobra dvehiljadite godine uništili sve ono u Srbiji što režim Slobodana Miloševića nije stigao da uništi i što je takav čovek vodio dva državna ministarstva, ministarstvo pravde i ministarstvo poljoprivrede. Za prljave poslove u Šapcu

**pomagači Dušana Petrovića bili su braća
Suvajdžići i Duško Pantić Morava koji je u
medjuvremenu prešao put od kriminalca do
estradnog menadžera. Postalo je nebitno što je
režim Aleksandra Vučića pre vremena pustio iz
zatvora kriminalca Milana Ostojića Sandoka
prepustivši mu grad i okolinu tako da u ovome
momentu, početak 2022, ličimo na Kolumbiju
koja je u svetu sinonim za državu kojom vlada
mafija. Pitam se kako sve ovo podnose pošteni
šabački policajci? Za mene lično Sandokan je
slika epohe koja je počela 1991 godine i koja
traje i dalje. Da je sistem zdrav on i njemu
slični ne bi ni postojali, ne bi imao ko da ih
stvari niti bi oni imali mogućnost da pokažu
svoje pravo lice. Najžalosnije u svemu je
nepobitna činjenica da su ovakvi ljudi
posledica loših postupaka ljudi sa fakultetskim
obrazovanjem koji su se u jednom periodu
našli na državnim i privrednim funkcijama za
koje nisu imali potrebne moralne
karakteristike. Idemo prema Banja Luci. Za
nama na nekih trideset kilometara idu
hrvatske i muslimanske oružane formacije.
Medju nama vladaju glad, žedj i prljavština
koje zajedno sa vrućinom pomažu našim**

pratiocima. U Banja Luku smo stigli drugoga dana pred mrak. Grad je bio spreman za pad u neprijateljske ruke. Da amerikanci i nemci nisu zaistavili hrvate i muslimane i cela Banja Luka sa svojih 250 hiljada stanovnika krenula bi sa nama u Srbiju što bi dovelo do još većeg siromaštva. Nas je pozvala jedna žena iz obližnje kuće na kupanje i večeru. Zauvek ću pamtiti ta dva jajeta na oko. Kupanje je takodjer bilo nešto posebno. Nikada do tada nisam video toliko prljavu vodu koja odlazi u slivnik. Za mene, ta prljavština predstavlja rat, stradanje, siromastvo ali i sve one neljude koji su zahvaljujuci ratnom profiterstvu postali bogati i ugledni. Dva dana kasnije jeo sam budjav hleb zelene boje. Narednog dana negde u Posavini uz put smo dobili dva hleba. Nešto kasnije nailazimo na komandanta Brazila, pravog ili lažnog ne znam. Bio je u pratnji dvojice boraca. Nisu imali oružje. Bili su vidno umorni, prljavi i gladni. Dali smo im pola hleba koji su podelili i pojeli. Kraći deo puta su putovali sa nama, držeći se za spoljašnju stranu prikolice. Više je izgledalo da vise. Brazil je bio na ivici da zaplače. U jednom momentu su se odvojili od prikolice i ostali su iza nas. Još malo

i stigli smo do granice sa Srbijom. Dočeka nas je otac. Borci sa Korduna su stigli u Srbiju pre svojih porodica iako su ostali iza njih. Dogovor je bio da se borci sa Korduna i Banije ne povlače ali su banovci iz nepoznatog razloga prekršili dogovor i povukli se. Veći deo boraca sa Korduna ostao je poslednji u celoj Krajini i našli su se u okruženju. Prvobitni plan je bio da u tim okolnostima ispale sve artiljerijske i raketne projekte koji su bili u funkciji na hrvatsku teritoriju i da se potom povuku na Petrovu Goru u čijim šumama bi čekali Hrvati sa ciljem da izginu svi do jednom ali i da Hrvati završe kao oni. Da se ovo dogodilo mi Srbi bi smo imali još jednu tragediju koja bi bila pretvorena u mit i veličana kao pobeda. Hrvati su ipak bili razumniji. Ponudili su Kordunašima da se predaju uz obezbeđenu trasu puta do Srbije jer više na tome prostoru nisu imali za koga da ratuju, porodice su im već bile na putu za Srbiju a i sam rat koji je vođen četiri godine imao je unapred određen kraj, pobednika i gubitnika. Što se tiče Podgorja u ratu je poginuo samo jedan čovek, Mane Lapčević. Poginuo je 1994 godine nadomak reke Kupe, blizu mesta na kome je ranjen moj otac. Poginuo je kao

vozač bolničkog vozila koje je pogodila granata ispaljena iz hrvatskog tenka. To je bilo isto ono pogrebno vozilo u kome je došla žena koja nam je javila da je otac ranjen, samo što je u međuvremenu na njega stavljen znak crvenog krsta. Otac mu je poginuo za vreme Drugog svetskog rata na Petrovoj Gori, dok mu je deda poginuo za vreme Prvog svetskog rata, negde. Negde u Dvoru na Uni život je okončao i kapetan Petar Kljajić. Ne zna mu se grob. Bio je 13.08.1995. godine. Razdaljina od nekih 400 kilometara koja se u redovnim okolnostima predje za najviše pet sati pretvorila se u put od sedam dana. Toga popodneva sam već bio u Šapcu. Postao sam podstanar kod tetke i tetka koji su bili podstanari. Postalo mi je jasno zašto smo ranijih godina tokom letnji dolazaka u Šabac uvek bili u drugoj kući ili stanu. Otežavajuća okolnost je bila što tetka i tetak nisu imali decu tako da je svakodnevni boravak dvoje dece u kući predstavljao problem. Problem je bio i u tome što više nismo imali suvog mesa i kobasica koje smo im svake godine slali sa Korduna, ponekad i novac. Sama ulica u koju smo došli bila je mirna. Skoro sva deca su me prihvatila, posebno Zlatan koji je

sin policajca koji mi je ličio na policajce iz Vrginmosta I samim tim je za mene predstavljao pravog policajca i Marko Sisoje takodjer sin policajca. Marko Sisoje me je oslovljavao sa Rvač. Marko je bio poprilično krupan za svoj uzrast a njegovo objašnjenje je bilo da je toliki zato što jede paradajz i pije koka kolu. Kada je Marko na ulici podrazumevalo se da je na ulici i njegova baka. Gotovo uvek ga je pratila, kao da se plašila da će mu se dogoditi nešto loše. Zlatan je imao višak kilograma i zbog toga su ga ostala deca zezala. Zbog toga mi je ličio na Vedrana. Ja ga nisam zezao tako da je u mome društvu Zlatan bio posve opušten. Igrali smo igru koja se zvala kockice. U pogledu pravila i poena bila je gotovo identična tenisu samo što se igrala sa fudbalskom loptom i pritivničke polovine je delila linija preko koje je lopta prebacivana. Mi smo za ovu igru imali još jedan naziv, nožni tenis. Kada bi meni i Zlatanu dosadio nožni tenis, praktikovali smo da sednemo na ivičnjak i lažemo jedan drugoga dok se ne počnemo smeјati. Znali smo tako da se lažemo pola dana. Aca Klempa je bio nešto drugo, doduše u početku. Konstantno me je provocirao da bi na

kraju odlazio kući i žalio se majci da ja
provociram njega, a potom je njegova majka
dolazila kod moje majke i ljutito joj govorila:
Ako vaše dete ima probleme zbog rat, vodite
ga kod doktora! Ovo je trajalo nekoliko meseci,
sve dok se Aca Klempa nije našao na zemlji.
Umešao se i Marko Sisoje nastojeći da me
spreči da ne zadavim Klempu tako da je i on
dobio udarac u cevanicu, pesak u oči i
obaranje. Nije se naljutio. U ulici je živeo, kao
podstanar, policajac Vladimir Perić. Za mene,
član Stanislavovog elitnog odreda. Obećao mi
je ničim izazvan u situaciji kada nije bilo nikoga
osim nas dvojica da će mi kada odrastem
namestiti silovanje i da će zatim namestiti da u
zatvoru siluju mene. Zapamtio sam mu ovo.
Peti razred osnovne škole sam završio u školi
Stojan Novaković. U školi takodje nisam imao
problema u pogledu djaka i većine nastavnika.
U tome periodu u školskom dvorištu se nalazila
kamp kućica koja je pretvorena u hamburgeriju
u kojoj smo se hranili. Podrazumeva se da tada
nije bila registrovana kao legalna prodaja
hrane i da nije imala potrebna sanitarna i
higijenska odobrenja. Dozvoljavajući svašta
tadašnji sistem je održavao socijalni mir. Ispred

škole su sitni šverceri prodavali rumunske žvakaće gume koje su više ličile na zasladjeni stiropor, dečije sličice, petarde. Malo dalje na ulici se prodavao benzin i nafta u plastičnim flašama i kanisterima i cigare. Na drugom kraju grada naftu i benzin na ulici je prodavao i moj nastavnik tehničkog obrazovanja jer mu plata nije bila dovoljna za život, stideći se samoga sebe. Petkom, u dvorištu škole održavale su se borbe pit bul terijera. Jadan od nastavnika fizičkog vaspitanja i ugledni šabački sportski radnik, Bora Jelesić, nije bio raspoložen prema izbeglicama što je javno ispoljavao. Njegova netolerancija je išla do te granice da je na jednom od prvih časova fizičkog, kada je ustanovio da sam izbeglica, pred celim odeljenjem rekao: izbeglica, aaa! Sad bih ti upisao jedinicu, samo da smem! Idealan primer loše pedagogije. Pred sam kraj školske godine, polovinom 1996 godine, tetak je rešio da se odmori od nas tako da nam je pronašao neku vikendicu u selu Slatina na desetak kilometar od Šapca. Iskreno, nisan bio oduševljen, ali nisam mogao da odlučujem. Na kraju školske godine pozdravio sam se sa drugovima iz odeljenja. Odeljenje V4 ostalo mi je u

pozitivnom sećanju. U medjuvremenu se i Aca Klempa promenio. Postao je prijatan i normalan. Na dva dana pre moga preseljenja igrao sam sa Acom kockice što je do tada bilo nezamislivo. Nismo brojali poene, samo smo igrali i podržavali jedan drugog. Zlatan je sedeo na ivičnjaku i glasno navijao za obojicu: BRAVO MOMCI!BRAVO ZA VAS! Pojavio se i Marko Sisoje: Šta rade ova dva ludaka, začuđeno je upitao Zlatana. Igraju utakmicu života, bio je Zlatanov odgovor. Prilikom odlaska Aca mi je poklonio akvarijum. Sa Markom sam se pozdravio i on je otišao na more. Zlatan naredna dva dana nije izlazio na ulicu, tako da se sa njim nisam ni pozdravio. Nisam ga više nikada ni video.

Vikendica u Slatini je bila ruina razasla u korov. Trabalo nam je nekoliko dana da sredimo dvorište i objekat. Kada smo sve sredili vlasnik nas je obavestio da je vikendica na prodaju i da više ne možemo da živimo u njoj. U toj vikendici smo proveli manje od mesec dana.Novi smeštaj smo našli u selu Varna kroz koju se prolazi kada se iz Šapca ide u Slatinu. Dobili smo na korišćenje ruinu u dvorištu

osnovne škole koja je imala ispucale zidove. Pred zimu te pukotine smo napunili krpama. Kada je zima pokazala svoju punu snagu, jednog jutra smo se probudili i videli ledenice na plafonu. Naložili smo vatru i led je počeo da se topi cureći niz zivode i slivajući se na pod. Pokupili smo vodu dok su na zidu i plafonu ostali tragovi. Od nameštaja smo imali stare kreveta, stari školski sto kao zamena za kuhinjski sto, a od uređaja televizor koji je zahtevao da se uključi nekih desetak minuta pre gledanja željenog programa, frižider bez termoleguratora koji je zbog tog nedostatka konstantno radio i električni šporet iz koga je udarala struja. Ja sam imao akvarijum sa ribicama i to je bilo jedino što je prostor u kome smo živeli činilo normalnim. Nasuprot te riune bio je vrtić u čijem produžetku se nalazilo nešto nalik na stan u kome je bila smeštena jedna izbeglička porodica sa Banije. Glava porodice, Milan, bio je pred pad Krajine zadužen da deo novca iz Krajine preveze u Beograd i zbog toga je bio u stalnom stanju straha. U neposrednoj blizini bili su zasadjeni četinari a ispred same ruine nalazilo se stablo višnje. Riuna je imala dve prostorije. Pre nas u

njoj je živio prosvetni radnik koji nije plaćao struju tako da su nama u nekoliko navrata isključivali struju iako smo mi našu potrošnju redovno plaćali, očekujući od nas da platimo dugovanje koje je ostalo iza bivšeg stanara. Sticajem okolnosti u prostoriji koja je bila u sklopu seoske ambulante živio je čovek po imenu Mile. Bio je bivši električar i imao je svu opremu za izvođenje radova na elektro stubovima. U zamenu za konzerviranu hranu koju smo kao izbeglice dobijali u vidu humanitarne pomoći Mile nas je ponovo priključivao na struju nakon svakog isključenja. Otac je radio u Šapcu u neprijavljenoj radionici za farbanje automobila. Kao ranjeni borac nema nikakvu novčanu nadoknadu. To pravo su u Srbiji stekli oni koji su imali novac da plate potrebne lekarske komisije, Medju njima ima ljudi koji u ratu nisu proveli ni jednoga dana niti imaju bilo kakvu povredu na telu. Na posao je uglavnom išao biciklom, oko 20 kilometara u oba pravca. Posredstvom upravnika škole u Varni, Živka Grabovca koji je bio iz Bosne, majka je dobila posao čistačice u školi uz obavezu da posle završene smene u školi ide kod Živka da radi kućne i ostale seoske

poslove. Samu školu u Varni Živko je donekle unapredio, imajući u vidu da je u periodu kada sam ja u nju krenuo 1996. Godine bila toliko prljava da je više ličila na štalu nego na školu. Imala je poljski toalet bez vode. Polovinom prve dekade dvehiljaditih Živko je našao sredstva za izgradnju toaleta sa vodom unutar škole što je i samo vreme u kome se živelo zahtevalo. Meštani Varne čija deca pohađaju ovu školu ovo su zamerali Živku. Govorili su da on nema pravo da bilo šta gradi u njihovom selu i da ga treba posranom motkom proterati u Bosnu. Majka je radila kao čistačica nekih godinu dana i onda je došlo do neke vrsta pobune u selu u režiji hroničnog alkoholičara Petra Lončara koji je bio opštinski službenik u Šapcu. Otkaz je bio neminovan. Petar Lončar i ostali koji su se bunili protiv moje majke umrli su, neko od srčanog udara, neko od kancera. Žena iz Varne koja je počela da radi umesto majke obolela je od kancera. Inače sama Varna je specifično selo u negativnom kontekstu. Nalazi se blizu grada ali je mentalitet njenih meštana kao mentalitet ljudi iz nekih planinskih zabiti. Među 1600 stanovnika ima jako malo ljudi. Ne vole ni sebe ni druge. Varnu

će u pozitivnim svetlu predstavljati dva mladića koji su u njoj rođeni a postali su internacionalni fudbaleri. Ja ne mogu da je hvalim. Varna je u celoj Srbiji poznata po Milanu Stojićeviću koji je vračar. Žalosno ali istinito, mi Srbi i dalje negujemo okultizam. Milan vračar je toliko prihvaćen da kod njega dolaze i pojedini školovani ljudi kako bi im ovaj proricao sudbinu i skidao magiju, verovatno crnu. Dolazak manje prosvećenih na okultne seanse kao da se podrazumeva. Pojedine moderne i lepe gradske devojke i šene takodje posećuju Milana ali to se drži u strogoj tajnosti. Kada bi se sa njima započeo razgovor na ovu temu one bi sagovornika ismejavale predstavljajući sebe kao savremene osobe. Još uvek kod nas postoje rituali zavodjenja muškarca uriniranjem po upaljenoj sveći ili čak stavljanjem kapi menstrualne krvi u kafu koju će popiti određeni muškarac. Postojanje magija raznog koloriteta i geografskog porekla se podrazumeva, kao i takozvana sudbina. Milan vračar iz Varne nije jedini vračar u Srbiji iako je i kod nas stigao 21 vek. Moji Srbi za sebe kažu da su priključeni, odnosno da vide prošlost i budućnost. To navodno vidjenje

budućnosti im nedozvoljava da se makar pokušaju izboriti za nešto drugačije od onoga što vide na taj okultni način, tako da sve loše prihvataju kao nešto neizbežno na šta se ne može uticati. Svesno ili nesvesno postaju demoralisani i neborbeni, pogodni za manipulaciju svake vrste. Neka je večno proklet onaj ko je priključio moje Srbe. Verovatno je u pitanju neko sličan Stanislavu. Srbi, isključite se, molim vas. Uz dekriminalizaciju svih slojeva društva nama je preko potrebno nešto nalik na srednjevekovnu rimokatoličku inkviziciju. Mojom Srbijom vladaju kriminal, bog i okultizam, dok neko u svetu pravi nove lekove i leteće automobile. U Varni živi i Aleksandar Lukić, pobožan čovek koji je auto limar čija radionica radi nelegalno, kao i kafić, lovac, krivolovac i policijski saradnik koji na osnovu seosko cinkarenja ima finansijsku dobit koja prevazilazi primanja koja ima policijski inspektor sa završenom policijskom akademijom. U Lukićevom kafiću sam video policajce i kriminalce koji su zajedno sedeli i pili. Lukić je i član crkvenog saveta u Varni a sveštenik Veroljub je alkoholičar koji je za nas Srbe iz Krajine govorio da nismo Srbi.

Pogrešnih konstatacija da nismo Srbi naslušali smo se od raznih ljudi.

Toga leta 1996. Godine na školskom igralištu u Varni susreo sam se sa grupom ciganske dece. Medjusobno su se nazivali Čedo i iz gaća su vadili omote od čokolade. Tukao sam se sa njima i dobio udarac ispod desnog oka. Slučajno, zar ne? U jednoj od kuća preko puta igrališta živeo je dečak po imenu Slavko, izbeglica iz Knina. Bio je mlađi od mene godinu dana. Prišao mi je bojažljivo upitavši me: hoćemo li sada nas dvojica biti kolege? Bićemo, odgovorio sam i on mi je pružio ruku. Provodili smo zajedno svaki slobodan trenutak. Ubrzo smo stekli i drugaricu. Zvala se Bojana i živela je preko puta škole. Bila je Slavkovo godište. Njeni roditelji su bili ugledni meštani sela i nisu bili oduševljeni što se njihova ćerka druži sa nama dvojicom ali joj nisu ni zabranjivali. Između nas troje vladalo je veliko poverenje. Kada bih danas imao nekoga kome bih mogao toliko verovati... Kada nismo bili sa Bojanom bili smo na poni biciklima sa kojih u jednom periodu nismo silazili kao huni sa konja. U tome uzrastu se podrazumevala i masturbacija. U sedmom razredu osnovne škole meni je počelo da se vrzma po glavi nešto više od masturbacije. Bojana je u tome periodu po tome pitanju bila neinteresantna jer je bila mlađa. Shvatio sam da mi se sviđa Sladjana, devojka koja je radila na kiosku kao prodavačica i koja je bila punoletna. Pošto nisam znao kako da joj saopštim moje namere počeo sam često da dolazim na kiosk sve i kada nije postojala realna potreba. Bio sam zadovoljan time da sam nasuprot nje i da je gladam. Jednom kada sam došao na

kiosk Sladjana je plakala. Nije htela da mi kaže zbog koga plače. Da sam znao ko je u pitanju svim silama bih se potrudio da ga istučem. Vremenom je Sladjana shvatila zbog čega ja zapravo dolazim do kioska. Hoćeš li da me oženiš; upitala me je jednog dana? Hoću, odgovorio sam i ujedno sam porastao u sopstvenim očima. Ali ti si jos maloletan, ne možemo da se venčamo? Sačekacemo da napunim 18 godina, rekao sam, nudeći rešenje. A šta ćemo do tada, nastavi Sladjana? Bićemo u vezi, rekao sam misleći da se moja namera ostvaruje sama od sebe. 'Ali neko može da sazna za nas I onda ću ja imati problema jer si ti maloletan, reče Sladjana. Nećemo nikome reći za nas, nastavio sam. Sladjana je počela da se smeje, a meni je postalo jasno o čemu se zapravo radi. Nisam se naljutio na nju. Nakon nekog vremena otišla je na obuku za policijskog službenika. Mene su zezali da je zapravo pobegla u policiju jer nije mogla da se izbori sa mnom.

Tokom 1997 godine bio sam na djačkoj ekskurziji u okviru koje je bila poseta zoo vrtu u Beogradu. Vuk Bojović je i u tome periodu bio direktor. Tokom obilaska vrta nailazim na Vuka, ne znam da li je bio pravi ili onaj lažni, i čoveka

koji mi je u prvi mah ličio na Miloša Obradovića, Nikolinog brata. To je zapravo bio isti onaj policajac iz Vrginmosta koji se oduševio sa mnom nakon što sam povukao obarač na lažnog Luku Bojovića u proleće 1994, u pitanju su osobe koje su dosta slične likom i gradjom tela. Miloš Obradović je imao crnu kosu a ovaj policajac je bio sed pa je zbog toga ofarbao kosu u crno i to je bilo upečatljivo. Dok sam prolazio pokraj njih Vuk ili njegov dvojnik kaže više za sebe: Ja sam samo uradio ono što je od mene traženo. Meni je u tome momentu sve to bilo čudno ali ništa nisam razumeo jer mi je tada sećanje bilo zabranjeno.

U proleće 1998 godine preselili smo se u Izbeglički kampu u Varni i u njemu smo ostali sve do juna 2019 godine. Zašto? Zato što smo verovali u majku Srbiju, poštenje i pravdu. Pravi vernici su siromašni, zar ne, za razliku od onih koji propagiraju veru. Izbeglicki kamp u Varni je izgradjen 1993 godine sredstvima koja su obezbedjena od strane medjunarodnih

organizacija. Tačnije, oni koji su u ratovima koji su u to vreme vodjeni protiv Srba, zaključno sa ratom na Kosovu 1999 godine, podržavali i finansirali Hrvate, bosanske muslimane i šiptare slali su u Srbiji novac za zbrinjavanje izbeglih Srba iz područja koja su zahvaćena ratom. Kamp je bio podređen crvenom krstu Šabac i komesarijatu za izbeglice iz Beograda. Komesarijat je poznat po brojnim malverzacijama sa izbegličkim donacijama. Pojednim malverzacijama policija je ušla u trag i odradila svoj deo posla tako da je sve ostalo završeno na sudu, ali ne presudama izuzimajući nekoliko manje bitnih presuda, već zastarevanjem predmeta. Sadašnji dugogodišnji komesar za izbeglice Vladimir Cucić je prema javno objavljenim informacijama od strane magazina u čijem uredništvu se nalazi i jedan od penzionisanih policijskih inspektora doslovno prošao put od deponije do imperije. Počeo je kao sakupljač sekundarnih sirovina a sada zahvaljujući humanitarnom radu poseduje ugostiteljske objekte u Beogradu i crnogorskom

primorju i ko zna šta još. Poznat je i po tome da je obezbedjivao izbegličkim porodicama smeštaj u kampovima za 500 nemačkih maraka. Zbog tolike humanosti njemu je još preostalo da umre i da ga potom srpska pravoslavna crkva proglasi za svetca. Objekti su bili od siporeksa i bez izolacije, ukupno deset objekata, šest sa jedne strane i četiri sa druge, ogradjeno žicom sa dva reda bodljikave žice. Voda u kampu nije bila za piće a duži vremenski period su bile restrikcije i ove tehničke vode tako da se dešavalo da je i održavanje elementarne higijene bilo otežano. Kroz kamp je prošlo više od hiljadu ljudi. Prvi koji su došli u kamp bili su porodica Buzdum iz Zapadne Slavonije i porodica Macan iz Sarajeva koji se predstavljaju kao veliki Srbi a meni lično liče na Hrvate. Osim njih tu je bilo smešteno nekoliko ciganskih porodica iz Šapca. Velimir Macan je kao geometar početkom rata u Bosni 1992 godine bio angažovan od strane hrvata da na području Kiseljaka nadomak Sarajeva izvrši razmeravanje teritorije koja ja pripada Hrvatima i one koja

pripada muslimanima. Imao je propusnicu za kretanje potpisanu i overenu od strane pukovnika Ivica Rajića koji je bio komandant hrvatskih oružanih trupa na tome području. Inače, Ivica Rajić je osuđen u Hagu za masakr nad muslimanskim civilima. Nakon što je razgraničio hrvate i muslimane sklonio se u Srbiju i više nikada nije kročio u Sarajevo iz straha od muslimana. Macani su živeli u izbegličkom kampu a bili su bogatiji od mnogih starosedelačkih porodica. Ponašanje im je bilo na nivou novopečenih bogataša, bahato i nadmeno. Pri tome su imali sve telesne i mentalne karakteristike ljudi iz planinskih zabiti. Tokom NATO bombardovanja Srbije mnogi bogati šapčani su svoju decu sklonili u vikendice u okolini grada. Velimir Macan je svoja dva sina poslao u Grčku. Kamp su nadzirali policajci iz policijske stanice Volujac, policajci koji su meni ličili na sve samo ne na policajce i kojima je kamp služio kao jedino mesto gde će sebe u svojim očima moći da predstave kao policajce jer za nešto ozbiljnije po pitanju ozbiljnijeg

kriminala koji se u Srbiji već uveliko razvio jednostavno nisu imali hrabrosti i stručnosti. Kampom je rukovodio upravnik. Ja sam bio ubedjen da funkcija upravnika postoji samo u zatvoru. U vreme kada smo se preselili u kamp upravnik je bio Darko Živanović, alkoholičar sa završenim fakultetom za bezbednost i ličnim nezadovoljstvom koje je u saradnji sa policijom sa Volujca lečio nad ljudima koji su ostali bez svega i nisu imali ništa više osim glave na ramenima i koji su bili pravno nezaštićeni. Kamp je na neki način pretvoren u neku vrstu logora za Srbe. Za najmanju sitnicu policija je dolazila i ispitivala a ispitivanje je podrazumevalo šamaranje. Često su policajci iz stanice Volujac dolazili u kamp u pijanom stanju. Tada su bili najhrabriji. Zaboravili su da je u susednome selu Pockerski Metković uveliko stasavao kriminalac Duško Pantić Morava. U svakome slučaju morali su nekako da opravdaju platu. Darko Živanović je praktikovao da postrojava ljude pred kuhinjom koja je funkcionisala u okviru kampa kako bi im bili podeljeni hleb, neka konzerva i

neka kuvana splačina. Konzerve smo u selu razmenjivali za jaja i mleko. Kada je upravnik za to saznao, počeli su nam deliti otvorene konzerve koje su se kao takve brzo kvarile i završavale u kontejneru. Kroz kamp je šetao sa psom i pištoljem koji mu je bio za pojasom kao upraviku koncentracionog logora. Namirnice koje su stizale za potrebe kuhinje preko noći su nestajale iz magacina. Magacioner Branko i kuvarica Rada, oboje iz Varne, dali su otkaze iako im je bio potreban posao. Njih dvoje su bili poštene ljudi koji nisu hteli da učestvuju u lopovluku. Zbog mahinacija sa namirnicama za kuhinju pobunio se Milan Drobnjak, Srbin sa Banije 1998 godine. To ga je dovelo u situaciju da je 1999 tokom bombardovanja bio izbačen iz sobe u kampu zajedno sa ženom i sinom. Akciju je sproveo policajac Živko Simić. Srpski policajac je izbacio iz izbegličkog kampa srpskog borca. Bio sam napolju i sve posmatrao, jedini ja od svih muškaraca koji su u tome periodu bili u kampu. Kada ih je izbacio Simić je rekao: KO IH PRIMI U SVOJU SOBU PROĆI ĆE ISTO KAO ONI. Ne znam

kome je to rekao kada su se svi osim mene zatvorili u svoje sobe, verovatno meni. Drobniak je svoj slučaj izneo u američkoj ambasadi u Beogradu i nekoliko meseci kasnije bio je u Americi gde i sada živi. Mnoge izbegličke porodice srpske nacionalnosti dobijale su iseljeničke vize za prekookeanske zemlje na osnovu namerno iznetih laži u ambasadama u kojima je Srbija predstavljena u negativnom kontekstu. Milan Drobniak nije imao potrebu da laže. Početkom 2005 godine lično sam pojedine probleme u kampu izneo tadašnjoj narodnoj poslanici Danieli Lovrin Gavrilović. Njoj nije bilo do rešavanja ovoga problema, njoj je bilo do seksa na stolu. Darko Živanović je bio radnik šabackog crvenog krsta a isti taj crveni krst je u tome periodu robom iz humanitarne pomoći snabdevao prodavnice po Šapcu, naravno za novac. Na jednoj od gradskih pijaca crveni krst je imao dve tezge na kojima su dve žene iz kampa, obe izbeglice iz Zapadne Slavonije. prodavale hranu i odeću iz humanitarnih donacija. Dvojica radnika crvenog krsta su izneli

u javnost određene malverzacije, da li zbog pravde ili zbog lične nezadovoljnosti nastale usled podele plena. Dobili su batine od policajaca u civilu. Malverzacije do kojih je došla šabačka policija ostale su u nekoj fioci kao i mnoge vezane za komesarijat iz Beograda. U kampu su se našli ljudi sa svih strana bivše Jugoslavije, mahom Srbi. Bili su tu zajedno šljam i doktorant sa Sorbone u istoj sobi u objektu u kome sam i ja živio. Bilo je tu i ljudi koji su u tome kampu imali bolje uslove nego kod sopstvene kuće. Za većinu kamp je bio prevelika i nezaslužena kazna. Vremenom su pojedinci počeli da obolevaju od psihičkih obolenja i da se odavaju alkoholizmu. Neki od njih su potom radili kod Aleksandra Lukića za flašu piva i dva jajeta. Za njih je bio zadužen psiholog iz centra za socijalni rad Šabac, Trajko Davidovski. Njegov rad se sveo na to da nikoga nije izlečio ali je za svakoga naplatio troškove lečenja kroz novčanu nadoknadu koju je dobijao od međunarodnih humanitarnih organizacija. U par navrata sam ciljano posmatrao kako ide kroz kamp po lepom

vremenu, posmatra ljude i pravi zabeleške. Isti postupak i odnos sam gledao u jednom dokumentarnom filmu u kome je naučnik posmatrao majmune u ogradjenom rezervatu. Ostale izbeglice mahom su radile seoske poslove, takozvana nadnica. Medju njima je bila i moja majka koja je te poslove radila do pre dve godine. Sada gotovo da više ne može da radi ništa. Otac je počeo da radi na pilani koja je bila u vlasništvu ratnog profitera iz Bosne, Brane Milidragovića. Imao je manju platu od meštana Varne koji su radili na pilani. Tokom svoga rada na toj pilani stekao je kuće, stanove, automobile i dve fakultetske diploma sa privatnog univerziteta, ali ne meni i sestri već gazdinoj deci. Gazda Brano je svoje grehe iskupio kao i mnogi bogati lopovi u Srbiji, donirao je sredstva za izgradnju pravoslavne crkve u njegovom rodnom mestu u Bosni. Prva soba u kojoj je bilo nas šestoro bila je u prvoj zgradi kada se udje u kamp. Plafon i zidovi su bili crni i zeleni od vlage. Ko je hteo bolju sobu trebalo je da plati upravniku Darku Živanoviću 50 nemačkih

maraka i da ga počasti flašom vinjaka, žestokog alkoholnog pića popularnog u Srbiji. Pregradili smo sobu na pola pomoću nekih čaršafa. Moj krevet je bio dupli, tako da je gornji krevet služio umesto ormana. Ja sam sa gornjeg kreveta spustio čaršafe tako da sam od svoga kreveta napravio neku vrstu zasebne celine. Tu sam učio, odmarao, često i jeo. Kada je bilo lepo vreme otvarao sam prozor na donjoj strani sobe i gledao u pravcu kapije, često i u kontejner. Taj kontejner mi je bio prijatniji od onoga što bih video da sam izašao napolje i gledao nešto ili nekoga unutar kampa. To je moja uspomena na izbeglički kamp. U kampu sam boravio i za vreme bombardovanja nakon koga je, barem se nadam, za nas Srbe došlo vreme u kome više nikada nećemo ratovati. Oni koji su nakon bombardovanja završili u međunaradnom sudu nepravde u Hagu poslužili su Zapadu da nas Srbe predstave većim fašistima od Hitlerovih nacističkih fašista. Oni koji nisu završili u Hagu, mislim na oficire, za izgubljene ratove, teritorije i deo populacije nagrađeni su činovima,

penzijama i stanovima. Borci su mahom postali socijalni slučajevi. Tako ubiju onoga ko nije poginuo u ratu. Zbog toga je moj stav da kod nas Srba vojsku treba trajno ukinuti i da više ni jedan Srbin ne bude vojnik. Tokom bombardovanja u kampu je boravila vojska dok su oko kampa bili vojni kamioni sa municijom. Da su zbog ovoga NATO avioni gadjali kamp bila bi to udarna vest u srpskim medijima gde bi se navodila činjenica da su nastradale nedužne izbeglice dok bi se pravi razlog bombardovanja kampa ignorisao. Slavko se toga leta odselio za Beograd. Retko smo se vidjali, vremenom se sve svelo na periodični telefonski razgovor. Poslednji razgovor je bio 2015 godine tokom koga mi je postalo jasno da Slavko pripada svetu čije pripadnike ne tolerišem. Iz izbegličkog kampa sam krenuo u srednju školu sa probušenom desnom patikom. Tu sam pomislio da sam stekao prijatelja za ceo život, Marka Erića. Bili smo dobri bez ikakvog interesa, jednostavno. Bio sam spreman da za njega stavim ruku u vatru i to sam mu dao do znanja

kada smo odrasli. Nameravao sam da ga uzmem za kuma. Njegovo poznanstvo sa pojedinim policajcima koji su Stanislavove kolege dovelo je do toga da mi je pre nekoliko godina, kada sam ga nazvao telefonom nakon dužeg vremena, rekao: Da sam znao da si ti ne bih se javio. Izvini druže, samo sam hteo da se ispričamo kao ranije.

Tokom leta 2008 godine Darko Živanović je umro od srčanog udara u jutarnjim satima pred očima svojih dvoje dece. Nasledio ga je Slavko Radovanović, takodjer službenik crvenog krsta Šabac poznat po tome da je član upravnog odbora fudbalskog kluba Mačva i član nadzornog odbora šabačke bolnice. Ujedno je član komisije dobrovoljnih davalaca krvi. Kao upravnik izbeglickog kampa Varna poznat je po zataškavanju jednog smrtnog slučaja.

Psihijatrijski bolesnik Mira Škundrić pronadjena je u svojoj sobi u fazi raspadanja. Ja ne znam da li je smrt nastupila prirodno ili je u pitanju samoubistvo, znam da se vodila svakodnevna

evidencija o boravku u kampu koja je isključivo služila da se onaj koji se na neki način buni protiv lopovluka ili nepravde kazni ispisivanjem iz kampa. Ostali su bili spokojni da se raspadnu, bez da bilo ko to primeti i da zbog neodgovornosti odgovara.

Ne mogu da napišem ovu knjigu a da izostavim moje mobilne telefone i telefonske brojeve. Za svako slovo koje sam uneo u mobilni automatski se znalo. Policija nije imala preča posla nego da moj telefom stavi pod nadzor. Davali su mi do znanja da znaju sve tako što su mi nakon komunikacije bukvalno pokraj puta kojim prolazim kao pešak montirali osobe vidno niže inteligencije koje su bile zadužene da mi daju do znanja da neko zna sve o meni. Ovo je radjeno na iritantan način kao i mnoge druge loše stvari koje su mi se dešavale uz neku vrstu objašnjenja da ja zapravo treba nekoga da napadnem fizički što bi dovelo do dolaska policije, a zapravo se radi o tome da šabačke policajke hoće da me iznenade. Ne znam šta se pod ovim eventualnim

iznenedjenjem podrazumevalo, ali ja tvrdim da bi moja iznenadjenja za njih bila mnogo bolja i bila bi bez loše namere sa moje strane. Kada sam definitivno shvatio da imam čarobni telefon pomoću koga mogu da dobijem odgovore na neka pitanja bez da bilo koga zovem ili šaljem poruku, dovoljno je da samo napišem tekst u prostor za poruke, odlučio sam da pitam šta policija zapravo hoće od mene imajući u vidu da mi se nekoliko godine unazad javila neka vrsta polu sećanja na neke događaje. Ovome je doprineo i događaj iz jula 2015 godine kada sam uradio ono što je od mene traženo 1995, da se naslonim na jednu ženu u autobusu. Bila je to Bobanka Goronjić, starija žena koja mi je u više navrata predlagala da imamo seksualne odnose. Ja na tako nešto nisam mogao da pristanem, kao prvo starija je i od mojih roditelja, drugo udata je i ima dva sina i živimo u kampu na desetak metara razdaljine. Bio je jul 2015 godine, da pojasnim samo značenje meseca jula u ovome slučaju. To je mesec u kome u Srbiji manijaci najviše napadaju žene i

decu. Dok sam čekao autobus za Šabac koji je čekala i Bobanka, pojavio se Milan vračar i ona ga je upitala: da li je to danas? Dobila je potvrđan odgovor od vračara iako je njegov odgovor više zvučao kao znak koji je dat meni. Ušli smo u autobus, ona je sela a meni se obratio čovek koga ranije nisam vidjao u autobusu tako da ga je bilo lako uočiti: Možeš i ti ovde. Verovatno su se plašili da neću obaviti zadatak pa su se postarali da dobijem smernice. Seo sam, naslonio se na dotičnu i počeo da gledam po autobusu. Video sam inspektora šabačke policije Zorana Jakovljevića Crnog koji je rodom iz Maova i čoveka koji mi se nekoliko meseci ranije predstavio kao čika Zoki, navodno policajac. Nakon ovoga događaja kod mene je ponovo usledila faza zaborava koji je u ovome slučaju trajao samo nekoliko meseci. U tome period kad bih negde otišao podrazumevalo se da je i policija u blizini, bezpotrebno trošeći vreme i novac poreskih obveznika. Bila je jesen 2018 godine kada sam u prostor za poruke uneo tekst: Zasto me pratite od petog razreda

osnovne škole pa na ovamo? Zadržao sam tekst nekoliko minuta i potom sam ga izbrisao. Nekih dva sata kasnije imao sam osećaj kao da mi je neko skinuo krpu kojom mi je bio prekriven mozak. Setio sam se svega, a prvog sam se setio Stanislava. Da mi je u tome momentu bio na dohvat ruke doslovno bih ga zadavio. Ubrzo posle toga dolazim u prostorije policijske uprave u Šapcu u gospodar Jevremovoj ulici sa otvorenim pitanjem zašto mi se telefon prisluškuje. Nailazim na takvu neozbiljnost i primitivizam da se do dana današnjeg zbog same policije tešim da uopšte nisam ni komunicirao sa policijom. Zapravo ja ni ne znam sa kime sam komunicirao. Prostor je bio zamagljen, lica u njemu nerealno odaljena od mene a da postor u kome se sve dešava fizički ne dozvoljava toliku udaljenost. Odgovor nisam dobio ali sam uvideo da se policija u Šapcu bavi madjioničarstvom. I naravno, solidariše se sa kolegom Stanislavom Pavlovićem. Inače, Stanislava sam povremeno vidjao u Sapcu, dugi niz godina. Uvek mi je postavljao ista pitanja: Da

li si me nekada video, da li sam ti poznat? Nije postavio pitanje ; A sada? Bio mi je posve nepoznat i nejasan. Ismejavali su se sa mnom. Zbog prisluškivanja telefona u maju 2019 godine dolazio sam u prostorije policijske stanice Šabac. To je bilo pred samo zatvaranje kampa i preseljenje u Šabac. Traženu informaciju nisam dobio, ali mi je jedan od starijih policajaca ponovio rečenice iz leta 1994 godine. Ljudino! Ma ti si ljudina! Ma ko te jebe!

Proces zatvaranja kampa faktički je počeo inicijativom nas koji smo u njemu ziveli i koji smo pravno nepismeni i nezastićeni. Nevladina humanitarna organizacija Hausing centar se uključila u program našega trajnoga stambenoga zbrinjavanja koji je nas na kraju ostavio trajno nezbrinute. Plan je bio izgradnja montažnih kuća što znači da je trebalo obezbedite zemljište, koga u Srbiji ima i po kome raste korov. Vremenom sam stekao utisak da država svesno ili nesvesno čuva zemljište za azijske i afričke migrante koji nisu potrebni Evropi

a koji u svoje zemlje porekla neće da se vrate. Populaciona praznina koja nastaje u Srbiji usled biološkog nestanka Srba mora iz nekoga razloga da se popuni. Tražili smo deo gradskog zemljišta od tadašnjeg gradonačelnika Šapca

Miloša Miloševića. On nam je otvoreno rekao da ne sme ništa da nam da od svoga naroda: A čiji smo mi narod? Miloš Milošević potiče iz šabačkog sela Gradojević a njegovi pretci su prema tvrdnjama meštana iz Gradojevića i okolnih sela bili drumski razbojnici. Dok je bio gradonačelnik, asfaltirao je iz gradskog bužeta deo puta kroz Gradojević, onaj deo koji vodi do njegove vikendice. Zatim smo tražili da nam se ustupi deo vojnog zemljišta nadomak Šapca, ni to nije moglo da se realizuje. Postepeno delove pomenutog zemljišta preuzima gradsko groblje. Smenom gradonačelnika ustupaju nam se određene gradske parcele za koje nam je rečeno da ćemo ih dobiti na korišćenja na period od 99 godina dok će nam

montažne kuće biti dodeljene u trajno vlasništvo. To je bila laž kroz koju je neko zaradio novac a neko postao uspešni sprovodilac humanitarnih akcija bez obzira na posledice po ljude kojima se pomaže,a zapravo se na njihovoj nesreći zaradjuje, ne prvi put. Hausing centar i Evropska unija su potpisali ugovor o grantu za realizaciju projekta CRISNo.20137336358, dok je Ugovor o saradnji za izgradnju montažnih kuća br.205-1272015-13 potpisan izmedju Grada Šapca, Komesarijata za izbeglice i Hausing centra.Pare su došle u Srbiju ponovo i treba ih razdeliti medjusobom. Na stranu im je išao i član 19 Zakona o izbeglicama Rapublike Srbije koji kaže da se izbeglicama prodaju stambeni objekti izgrađeni za njihovo stambeno zbrinjavanje sredstvima iz medjunarodnih donacija. Kako bi se reklo, niko nije toliko siromašan da se od njega nema šta uzeti.Projekat je počeo da se realizuje, mi smo u njega ušli i više nije bilo nazad. Pokušavali smo sve do juna 2019 godine da se izborimo za ono što su nam obećali

na početku, zemljište na 99 godine a kuće u vlasništvo, ali bezuspešno. Održan je sastanak 08.07.2016. godine sa Aleksandrom Vučićem koji je u tome periodu bio premijer. Obećao je da će problem biti rešen u našu korist u roku od petnaest dana. Problem nije rešen ni sada dok ja ovo pišem početkom 2022 godine, ili Vučićevih petnaest dana traje duže nego kod drugih ljudi. Aleksandar Vučić laže a to je nastavio da radi i sada kada je predsednik Srbije. Po preseljenju u nekvalitetno sagrađene montažne kuće koje su ubrzo počele da pucaju i prokišnjavaju dodatno smo upućivali pisane zahteve predsedniku Vučiću kao podsetnik za datu reč u vreme kada je bio premijer, bez rezultata. Lično sam mu poslao dopis u kome sam ga podsetio da smo devedesetih godina dvadesetog veka zajedno ratovali za ideju Velike Srbije, on rečima iz Beograda a mi sa puškama u rukama na prvoj liniji fronta i da je on u međuvremenu postao predsednik, situiran i porodičan covek dok smo mi postali socijalni slučajevi podložni daljim

ucenama. Ovo je rezultiralo da sam imao manjih problema u gradu. Montažne kuće su po izgradnji prešle u vlasništvo grada Šapca a mi smo postali podstanari kod grada, odnosno postali smo podstanari u sopstvenim kućama. Sa gradom potpisujemo ugovore o zakupu sa mogućnošću otkupa na rok od šest meseci i tako sve u krug. Jedna od stavki u ugovoru u periodu dok je gradonačelnik bio Nebojša Zelenović glasila je da imamo obavezu da branimo kuću od udara groma. Kako? Druga odredba kaže da u kući mogu da borave samo ona lica koja su navedena u ugovoru a za svako drugo lice koje bi eventualno živelo u kući mora se tražiti saglasnost u pisanoj formi od gradonačelnika. U praksi to znači kada bih se ženio moram da pitam gradonačelnika u pisanoj formi. Medjutim, dok sam čekao preseljenje u Šabac neko mi je, nije teško pogoditi ko, dao dodatnih dokaza o sopstvenome primitivizmu. U zimu 2015 godine dok sam se kupao u kupatilu, neko mi se obratio. Bio je u pitanju muški glas. Taj neko je stajao pokraj mene ali ga ja

nisam video. Upravo tako kako sam napisao, nisam ga video samo sam ga čuo a bio je pokraj mene. Ni sam razgovor nije toliko bitan, bitno je pitanje koliko ljudi su na ovaj način ubedili da razgovaraju sa bogom ili nekim takozvanim svetcom? Ovo je za oštro kaznjavanje. Kao da ni to nije bilo dovoljno iste zime, dok sam u kampovskoj šupi za ugalj sakupljao isti iza mojih ledja se pojavio vuk. Nije mi bilo svejedno ali sam ga pogodio malom sekirom u trup. Sekira se odbila od trupa kao od kamena a neko je počeo da se smeje. Vidim dve osobe sa moje leve strane. Ispostavilo se da je vuk žensko koje je puzalo četvoroonoške i na sebi je imala nešto nalik na pancir, odnosno neko se ponovo igrao madjioničara. Upitao sam šta bi bilo da sam gadjao u glavu ili vrat? Predpostavili smo da ćeš gadjati u trup, bio je odgovor. Predpostaviti nije isto što i biti siguran! Početkom 2016 godine išao sam da mi se namesti kičma, to kod nas Srba uspešno rade određeni ljudi koji nemaju medicinsko obrazovanje. Kada mi je namestio kičmu, Čeda Tica mi je nudio

da me priključi, valjda da i ja budem kao moji Srbi. Odbio sam što je po meni normalno. Rekao mi je da mu se javim ako se predomislim ili ako budem imao ponovo problem sa kičmom. Nisam ja o tome tada toliko razmišljao ali mi je nakon nekog vremena sinula ideja da ponovo odem kod Čede Tice koji je kod mene konstatovao i magiju, valjda crnu, i prokletstvo i još sto nebuloza koje mene kao nekoga ko u ništa od toga ne veruje, uključujući i boga, ne dotiče. Nudi mi nekoliko rešenja nepostojećih problema. Prvi je da odem u sabornu crkvu u Šapcu i izvršim samoubistvo. Pitam se da sam se igrao do kraja šta bi mi spasilo život, žensko ili nekakvo iluzorno prividjenje i kako bi se sa mnom dalje manipulisalo? Solucija broj dva je da postanem dobrovoljni davalac krvi ili još bolje da dam uzorak krvi za donora kostne srži. Tada sam zaključio ono što do tada nisam mogao ni da pretpostavim, vračare, boga, magije i prokletstva kontrolise neko iz sistema bezbednosti. Kako bi se drugačije na ovaj način dolazilo do davalaca krvi I

kostne srži i šta se sa krvi i matičnim ćelijama iz kostne srži zapravo radi. Na crnoj berzi se prodaje razna roba. Medicinsko učesnje u svemu ovome neću ni da komentarišem, Hipokrat je odavno pogazen. Na kraju mi predlaže da bi bilo dobro da se krstim i nakon toga zapalim sveću kao bi se jedno dete izlečilo. Decu i ostale ljude leči medicina a ne upaljena sveća u crkvi. Pošto sam video da sve ovo vodi u ozbiljne kriminalne radnje u kojima se od mene namerava nešto uzeti, makar i pola litre krvi, odlučim da se krstim kako bih video šta je sledeće. Kršten sam krajem januara 2017. Godine. Sveštenik koji se predstavio kao Sloboda, ponaša se kao baba vračara iz neke planinske zabiti. Usput mi proriče sudbinu, moram da budem crkvenjak inače će to biti moje dete ako ga budem imao. Potom se predomislio te mi je iskreno poželeo da mi se rodi bolesno dete. Lepa želja od sveštenika, bog tako nalaže. Na svu sreću pa nikada nisam ni bio vernik. U jednom momentu sveštenik me tretira kao Hrvata koga prevodi u

Srpstvo. Na kraju mi, pri izlasku iz crkve kaže: Ako počneš da daješ krv možda te i ostavimo na miru. Ni to nije bilo sve. Nada mnom se primenjuje nešto što se kod nas zadržalo još uvek i zove se uvezivanje. To je vrsta psihološkog uticaja na muškarca koja kod posve potentnog muškarca dovodi do gubitka potencije i praćena je fizickom promenom na donjem delu stomaka koja vrši pritisak na krvne sudove koji dovode krv u penis i tako izostaje erekcija. Način ponižavanja i manipulisanja. Oporavljao sam se od toga nekoliko meseci. Nisam hteo da molim sveštenika da me vrati u normalu pod nekakvim njegovim, a zapravo ko zna čijim, uslovima. Smatrao sam da sam nastradao na zadatku. Da je potrajalo duže nego što je trajalo, obesio bih ga u crkvi. U martu namerno odlazim u transfuziju šabačke bolnice i dajem uzorak krvi za potencijalnog donora kostne srži. Imajući u vidu da sam tada živeo u izbegličkom kampu kao i da sam nekoliko meseci ranije shvatio kako se u nekim slučajevima postaje davalac krvi i

donor matičnih ćelija očekivao sam poziv veoma brzo. Hteo sam da ih pošaljem u tri pičke materine i da ih pitam zašto jednostavno za potrebe medicine i nečijeg bogaćenja na ovaj način ne počnu da love ljude po ulici kao životinje. Nisam dočekao poziv, a ako ga bude reakcija i pitanje su spremni. Neka bude da sam zbog ovoga loš čovek, ali treba imati u vidu da su lovci na krv i matične ćelije iz kostne srži mnogo gori od mene i treba ih surovo kazniti. U oktobru 2017 godine odlazim na lekarski pregled za potrebe rada u jednoj kompaniji i ne prolazim isti zbog problema sa vidim. Ugledni šabački lekar Andrija Antić, nagoveštava mi da bih mogao da prodjem na pregledu ukoliko bih se njemu naguzio. Odbio sam njegovu velikodušnu ponudu. Pre njega, na pregledu kod psihologa Aleksandra Simeunovića upitan sam da li čujem glasove. Neko se postarao da slučaj iz kupatila dospe do psihologa sa ciljem da mi se pripiše odgovarajuća dijagnoza tako da posle mogu da pričam šta hoću bez da me iko

normalan shvati za ozbiljno. U istoj bolnici mi se poradjala sestra u februaru 2016 godine. Držali su bebu u materici 52 sata bez plodove vode zato što tokom praćenja trudnoće doktor tokom redovnog pregleda nije kanstatovao da sestra ima specifičan oblik materice zbog koga je prirodni porodaj nemoguć. I po rodjenju drugog deteta 2019 godine takodjer je bilo problema, beba je dobila pseudomonas bakteriju u očima. Pseudomonas je bakterija fekalnog porekla i nalazi se u šabačkome porodilištu koje kod žena u Šapcu važi za kasapnicu. Tokom jednog novembarskog prepodneva 2017 godine zove me sestra i pita me da li bih hteo da dam krv za rodjaka od njene kume. Pristao sam. Nakon davanja krvi u prostorije transfuzije ulaze meni nepoznate osobe. Kada ih gledam kroz naočare koje nosim, vidim muškarce. Kada skinem naočare vidim ženske osobe. Ima ih u civilnoj odeći i u policijskoj. Dovode me u osetno stanje u kome imam osećaj identičan osećaju tokom seksualnog odnosa samo

što je ovaj osećaj neprirodno prenaplašen i samim tim neprijatan. Neko od prisutnih dovikuje kroz smeh: Sve smo ti jebali, i mamu i sestru, a sad jebemo tebe. Primitivci izvode predstavu u kojoj jedan mladić gura drugog mladića u gradjevinskim kolicima i izvinjava mu se što će ga ubiti iako su rođena braća. U avgustu 2019 godine Bogdan Gajić iz Šapca je ubio svoga rođenog brata Ignjata u noćnim časovima, stavio ga u gradjevinska kolica i gurao njegov leš jednom šabačkom ulicom pri čemu ga je presrela potrola policije. Na kraju me je jahao sveštenik Ilija Mitrić koji je u tome periodu bio starešina saborne crkve u Šapcu. Ja sam sebi dao za pravo da nekima od prisutnih udarim šamar, neke sam šutnuo nogom a neke sam pljuvao. Što se tiče crkve i sveštenika neću da ih vidim ni onda kada umrem. Hoću da me sahrane kao psa. Krajem te godine bio sam u Hrvatskoj, išao sam da prodam zemlju u Podgorju za bednu cenu jer Hrvati veću cenu za srpsku zemlju nedaju. Prodao sam zemlju Srbinu Željku

Trbojeviću koji živi u Karlovcu i koji sebe naziva velikim Srbinom ali ga to ne sputava da srpku zemlju plaća po hrvatskom cenovniku i da pri tome na kupoprodajni ugovor stavlja manji iznos od stvarnog kako bi platio manji porez. Nakon obavljene prodaje u jednom karlovačkom restoranu u kome sam isplaćen kao na pijaci video sam jednoga od primitivaca koji su bili na transfuziji šabačke bolnice. Nakon nekoliko meseci video sam ga i u Austriji tokom moga kratkotrajnog boravka u istoj. U maju 2018 godine sa malo para koje sam imao od prodate zemlje i sa kojima nisam mogao rešiti problem egzistencije otvorio sam malu radnju za prodaju pića jednog domaćeg proizvođača koji je na tržištu prisutan decenijama. Odmah mi je dato do znanja u menjačnici preko puta da to neće ići jer nisam pitao policiju. Tako je i bilo. Za početak, komercijalista koji je trebao da mi naruči robu, Novica Vikić, predstavlja mi se kao inspektor šabačke policije i kaže da me proverava. Imajući u vidu da inspektori treba da obilaze

kriminalce a ne mene, Novica Vikić je dobio zaslužen šamaranje, da bi tek posle toga rekao da je komercijalista. Od njega nisam dobio robu koju sam naručio, zbog toga što sam ga išamarao misleći da je inspektor koji ne radi svoj posao. U radnju počinju da mi dolaze provokatori, pojedini sa malom decom tako da je moja reakcija bila onemogućena zbog prisustva malog deteta. Na kraju su mi poslali ciganku sa dvoje dece koji su mi bukvalno išli po radnji i uzimali sokove koje su hteli i koliko su hteli, bacivši mi na kraju na sto 100 dinara. Kako sam video da ne mogu da radim u avgustu sam zatvorio radnju. Knjigovodja Jagoda Veselinović tada mi je rekla pretećim glasom: Sada ti je najbolje da odeš negde u tri pičke materine i da se više nikada ne vratiš! Od januara do marta 2019 godine radio sam u Šapcu u firmi Lekovit koju je ubrzo preuzela bugarska firma Sopharma. U pitanju je bila veleprodaja lekova i moj posao je bio da prikupljam potrebnu vrstu i količinu lekova na osnovu trebovanja. Pred sam prelazak firme u bugarsko vlasništvo

usledila je pauza od nekoliko dana. Ja sam pitao moje nadređene Ivanu Spasojević iz Varne i Mladena Jašića kada se počinje sa radom i njihov odgovor je bio da će mi javiti telefonom. Nisu mi javili ništa i za nekoliko narednih dana od početka ponovnog poslovanja firme pod novim imenom ispalo je da sam se okrenuo i otišao iz firme tek tako. Krajem maja 2019 otišao sam da vidim montažnu kuću u koji sam se ubrzo i uselio. To je kuća u Servantesovoj ulici u Šapcu, naselje Šipurske livade. Po samome ulasku u ulicu primećujem zamagljenost. Kuća pre moje koja ima ulaz do ulice, toga dana je imala ulaz sa bočne strane. Kuća preko puta, tačnije ruina u kojoj niko ne živi, toga dana je bila mala sredjena kuća sa cvetnom verandom. Na kraju ulice sa leve strane gde se nalazi kuća sa potkrovljem u kojoj niko ne živi, toga dana je bila kuća na sprat. Ne znam poentu pravijena ovih iluzija, ponovo je neko umesto lova na kriminalce izabrao da trenira Goranov mozak. Pred samo preseljenje nas izbeglica iz kampa Varna u montažne kuće

u priču se uključio načelnik mačvanskog
upravnog okruga Vladan Krasavac inače
proslavljeni rukometni golman sa
dugogodišnjom inostranom karijerom.
Obećao je pred svima da će obezbediti
sredstva za otkup pomenutih kuća. Ljudi
su mu poverovali ne znajući da je Vladan
Krasavac u dosluhu sa predstavnicima
opštine i komesarijata za izbeglice kojima
je bilo u cilju da se izbeglički kamp u Varni
zatvori kao i da i dalje imaju nekakve
koristi od nas. Njegova pomoć se svela na
podelu nekakvih paketa pred izbore kako
bi se pridobili oni koji će glasati za politiku
Aleksandra Vučića. U junu 2019 sam se
preselio i ubrzo u ulici kralja Milutina
srećem starijeg čoveka koji mi u prolazi
ponavlja rečenice: Ljudino! ;Ma ti si
ljudina! Ma ko te jebe! Nakon izvesnog
vreme na you tube kanalu sam gledao
prilog sa lokalne televizije o radu
saobraćajne policije u Šapcu. Jedan od
sagovornika televizije bio je Stanislav
Pavlović koji je za mene tada predstavljao
iznenadjenje jer je taj nečovek sve to tada
za mene bio Čedomir Jakovljević. Tako

sam saznao njegovo pravo ime Stanislav Pavlović. U septembru 2019 putem mejla šaljem CV Bezbednosno informativnoj agenciji koja obavlja poslove državne bezbednosti sa izraženim interesovanjem za korektnu i ozbiljnu saradnju na području Šapca. Ujedno, motiv moje aplikacije bila je i činjenica da sve loše što mi se događalo imalo je uvek istu parolu: Služba te proverava. Sada sam ja hteo da proverim službu ali i da joj u isto vreme ponudim svoju pomoć u radu. Stavio sam naglasak na odliv stručnog kadra iz Srbije koji u budućnosti može dovesti do stanja u kome se ni jedna pametna i samim time potrebna ideja neće moći realizovati jer jednostavno neće biti adekvatnog građivnog materijala, figurativno govoreći, te da se zemlja iz koje takvi ljudi odlaze vremenom pretvara u cirkus. Naveo sam i da treba raditi na planskom propagiranju pozitivnih vrednosti jer je kod nas poslednjih decenija na snazi obrnut redosled vrednosti. Na kraju sam naveo da je jedini pravi put sprovođenje zakona

bez izuzetka i pardona. Ispostaviće se da je ovo bio pogodak u centar. BIA me nije kontaktirala ali sam zbog toga naišao na problem. Kao prvo BIA je pokazala neozbiljnost time što je za ovaj CV nekoliko dana kasnije znao gotovo svako na koga sam naišao, uključujući mesara u mesari kao i kunduktera i babu u autobus. Akademski slikar iz Šapca Nemanja Jovičić mi je zbog ovoga javno rekao u centru grada da sam nepoželjan u gradu. Nisam mogao da odreagujem jer je sa mnom bila sestrina ćerka koja je imala tri godine. Toga dana samo deset minuta radije video sam lažnoga Luku Bojovića, onoga iz 1994 i 1995 godine. U martu 2020 U ulici kralja Milutina ispred jedne prodavnice video sam lažnog Zvezdana sa mosta na reci Uni iz avgusta 1995 godine. Bio je u policijskoj uniformi, u jakni saobraćajne policije. Početkom aprila 2020 dolazio sam u policijsku stanicu sa ciljem da razgovaram sa nekim od nadređenih ali mi nije omogućen ulaz navodno zbog korona virusa. Stajao sam ispred stepeništva na kome je stajao

policajac koji se ponašao kao da urinira po meni. U jednom momentu je dodirnuo svoj pištolj. Jedva sam se suzdržao da ga ne razoružam i da mu razbijem glavu njegovim pištoljem po cenu toga da meni ostali policajci iz stanice otkinu glavu. Sedam dana kasnije došao sam ponovo i tada sam ušao u stanicu. Za info pultom je bio Stanislav Pavlović, ofarban. Jeo je neko pecivo a ja sam se setio one paštete koju je pojeo sam one večeri u Dvoru na Uni kao i ophodjenja prema ženama. Rekao sam mu u stanici dovojno glasno da me čuju ostali policajci: Žao mi je što te nisam ubio! Nasmejao se. Zaboravio je našu srpsku izreku: Ko se zadnji smeje najsladje se smeje. Izuzetno neprijatan glas koji u sebi ima elemente ženskog glasa iz jedne od kancelarija oslovio me je sa keratokonuse, keratoplastiko. Stanislav se sa nekim sa sprata raspravljao gde će se dogoditi ubistvu, u Šidu ili u Erdevik? U maju 2020 Predrag Gnjidić iz Šida ubio je svoju suprugu i njenog vozača u Erdeviku. Stanislave kad sve znaš unapred i kad

uopšte sve znaš, kaži nam kako da napravimo lek za kancer i leukemiju i da izlečimo decu na odelenjima dečje onkologije. Ovo važi i za ostale kako ono kažete za sebe, priključene. Nakon nekoliko dana, veći deo onoga što mi se dešavalo od 1994 godine do tada napisao sam svojeručno na papir i poslao poštom Ministarstvu unutrašnjih poslova u Beogradu. Izmedju ostalog sugerisao sam da se moj otac Janko Lapčević ispita po službenoj dužnosti, možda nešto zna. Kada je u pitanju sprovođenje zakona postoji samo profesionalnost, sve ono što je lično tada ostaje po strani. U junu sam bio na privatnoj očnoj klinici gde mi je konstatovan keratokonus a rešenje je transplatacija rožnjače na desnom oku koja se stručno zove keratoplastika. U mome slučaju keratokonus i njegov nastanak su traženi i nadjeni tokom 2014 godine kada mi je deda bio u bolnici na odelenju nefrologije zbog problema sa bubrezima. Nije se žalio na vid ali su mu radili odredjene oftalmološke preglede sa fokusom na desno oko i pitanje da li je

neko nekada u porodici imao problem sa vidom na desnom oku? O ftalmologija kaže da je karatokonius nasledan, a meni je deda nakon izlaska iz bolnice ispričao za ovaj pregled i napomenuo mi da se ovde radi o meni i da se dobro pazim. Krajem avgusta sam dobio dopis od policije u Šapcu da je na osnovu dopisa sačinjen izveštaj o aktivnostima policije 3511/20 kao i da je isti prosledjen Osnovnom javnom tužilaštvu u Šapcu. Pokušao sam da ostvarim uvid u ovaj izveštaj ali bezuspešno. Nudjena mi je saradnja sa policijom za mesečnu nadoknadu od 35000 dinara , nekih 300 eura. Sprdali su se sa mnom. To neka ponude Aleksandru Lukiću iz Varne. U februaru 2021 godine dobio sam dopis iz suda. Sud je na osnovu policijskog izvestaja formirao predmet KTR2470/20 i konstatovao da nema mesta pokretanju krivičnog postupka protiv bilo kog lica. Nešto ranije rečeno mi je u prostorijama suda, tačnije tužilaštva, da nemam nikakva prava. Zbog ovoga sam se obratio Republičkom javnom tužilaštvu da

bih dobio odgovor od šabačkog tužilaštva u kome je navedeno da je moja pritužba ocenjena kao neosnovana. Šabačko sudstvo je svojevremeno bilo poznato po porno filmovima čiji su akteri bili zaposleni u pomenutom sudstvu. Moje mišljenje je bilo nakon što sam video određene službenice suda da skidaju gaće za 50 evra. Bolji poznavao ci prilika od mene kažu da sam pogrešio iznos, skidaju gaće za manju sumu. Ja sam u medjuvremenu počeo da radim u farmaceutskoj kompaniji hemofarm u Šapcu koja posluje u okviru nemačke Stade u kojoj radi i Saša Pavlović, Stanislavov sin. Ovo je nečija neslana šala i nepromišljenost, verovatno namerna. Nastojaću da se sklonim iz te firme, pojedini liče na članove Stanislavovog elitnog odreda, tako se i ponašaju. Stanislavov sin se dodatno bavi prodajom polovnih automobila za koju ne plaća porez. Jednom je pomenuo da je dobar sa Duškom Pantićem Moravom.

Započeto u maju 2021, završeno u januaru
2022. Od strane Narodne biblioteke
Srbije dodeljen ISBN BROJ

ISBN-978-86-904152-0-5.

Traži se hrabar šampar koji će ovaj tekst
pretvoriti u knjigu, do tada tekst je na
ovaj način javno objavljen.

Strogo zabranjeno kopiranje i umnožavanje u
celosti ili pojedinostima bez pisane
saglasnosti autora.

Hvala na izdvojenom vremenu.

P.S.

Ja se ne predajem!

